

**LISTY
Z AURA – PONTU**

2/2008

Obsah:

Vážení přátelé.....3

Kontakty.....4

Česká a slovenská dramatika5

Blanka Fišerová
Pavel Trtílek, Jan Krupa

Nové překlady.....7

Anglicky psaná dramatika

Barlow - Dominik
Friel - Dominik
Stoppard – Dominik ml.
Coward – Dominik
Letts - Neumann
McCafferty - Pavelková
Stephenson(ová) - Neumann

Německy psaná dramatika

Jelinek(ová) – Augustová
Mayenburg - Musilová-Kyrianová
Widmer – Štulcová
Dinev - Štulcová

A další..

Nowakowski - Končítek

Hry, které je po dohodě možno získat jen za tantiémy.....14

Nepřeložené texty.....15

Anglicky psaná dramatika

Coward Harrower Jones(ová) McCarrick(ová) Stenham(ová) Zindel Quilter Moses
Johnson Rudnick Ruhl(ová) Greenberg Bowen

Německy psaná dramatika

Loher(ová) Löhle Palmetshofer Bärfuss Freyer Freund Weiss Schmitt(ová) Walser(ová) Hübner
Syha von Duffel Hermann Liebmann Lack

A další...

Bethencourt (Brazílie)

Kokami (Japonsko)

Khemiri (Švédsko)

Oravsky-Larsen (Švédsko)

Kujanpää, Parkkinen, Huttu-Hiltunen (Finsko)

Maslowska (Polsko)

Sajko(vá) (Chorvatsko)

Župančič (Slovinsko)

Garpe(ová) (Švédsko)

Vážení přátelé,

Připravili jsme pro vás letní Listy z Aura-Pontu s nabídkou aktuálních textů za poslední období. Věříme, že si ji se zájmem přečtete na pláži, na zahradě nebo třeba ve vlaku. Protože mnozí z vás nemají možnost či čas si naše Listy o prázdninách přečíst, **připomeneme se vám s nimi ještě jednou, na počátku září.**

Kromě dalších nových překladů zejména z angličtiny a němčiny naleznete v nabídce i zatím nepřeložené novinky zejména z anglosaské a německé oblasti (např. vítězné texty z Wiesbadenu), ale i z různých jiných koutů Evropy a světa.

Upozorňujeme, že aktuální číslo **Listů z Aura-Pontu** je vždy k nahlédnutí na [našich webových stránkách \(www.aura-pont.cz\)](#), včetně aktuálních [Novinek z Aura-Pontu](#), kde se dozvíte o dalším dění v naší agentuře. Máte-li zájem o starší čísla Listů, [napište nám](#) a my Vám je zašleme elektronicky či poštou. Jejich obsah průběžně ukládáme do naší internetové [Rukověti dramaturga](#), kde je k dispozici úplný přehled nabízených textů. Nyní v ní naleznete informace o **více než 3 100 textech původních českých a slovenských her, překladů i textů zahraničních autorů v originále, aktualizace databáze probíhá průběžně.**

Připomínáme, že Vaším zájmům vycházíme vstříc dalšími službami:

- na požádání Vám zašleme text námi zastoupených autorů a překladatelů,
- rozhodnete-li se některý z nich inscenovat, získáme pro Vás souhlas autora,
- vystavíme provozovací smlouvu.

Rovněž Vám texty zahraničních autorů (nabízené i Vámi vyžádané):

- obstaráme,
- v případě Vašeho zájmu doporučíme překladatele, dojednáme smlouvu se zahraniční agenturou,
- dojde-li k provozování, je naší odměnou provize z autorských honorářů,
- nedojde-li k provozování, vyúčtujeme Vám předem dohodnuté vynaložené náklady.

Díky našim bohatým zkušenostem a kontaktům v zahraničí Vám můžeme nabídnout **vyřízení práv k provozování děl** autorů z mnoha zemí celého světa:

vlámské části Belgie,	Maďarska,	Rumunska,	Srbska,
Bulharska,	Německa,	Ruska,	Švýcarska,
Holandska,	Polska,	Skandinávie a Pobaltí	USA,
Chorvatska,	Rakouska,	Slovenska,	Velká Británie a Irsko

a mnoha dalších (kromě Francie, Itálie a Španělska, kde jsou v současné době tamní monopolní agentury vázány exkluzivními smlouvami).

Můžete nás však kontaktovat i v případě, kdy si nejste jisti, kam se obrátit.

Vždy Vám alespoň poradíme.

Rádi Vám taktéž pomůžeme při výběru titulu, vhodného právě pro Vás. Vaše případné jednodušší dotazy zodpovíme telefonicky, složitější pak písemně.

Naše [produkční oddělení](#) Vám v případě potřeby pomůže při výběru interpretů. Dále Vám můžeme doporučit například režiséra, choreografa, případně výtvarníka nebo autora hudby.

Těšíme se na Vaše reakce.

Jitka Sloupová, Michal Kotrouš

Kontakty

VEDENÍ AGENTURY:

Zuzana Ježková, jednatelka – tel.: 251 553 994, zuzana.jezkova@aura-pont.cz

Magdaléna Šebestová, výkonná ředitelka – tel.: 251 554 938, magdalena.sebestova@aura-pont.cz

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ:

Petra Marková, vedoucí – tel.: 251 553 994, petra.markova@aura-pont.cz

Texty a agentáž

Jitka Sloupová – tel.: 251 554 938, jitka.sloupova@aura-pont.cz

Michal Kotrouš – tel.: 251 554 938, michal.kotrous@aura-pont.cz

Zahraniční práva

Anna Pýchová – tel.: 251 553 994, anna.pychova@aura-pont.cz

Zuzana Ježková – tel.: 251 553 994, zuzana.jezkova@aura-pont.cz

FINANČNÍ ODDĚLENÍ:

Martin Chramosil – tel.: 251 554 084, martin.chramosil@aura-pont.cz

Markéta Kotrbová – tel.: 251 554 084, marketa.kotrbova@aura-pont.cz

PRODUKČNÍ ODDĚLENÍ:

Jiří Havel – tel.: 251 550 179, jiri.havel@aura-pont.cz

Martina Žitná – tel.: 251 554 938, 251 553 992, martina.zitna@aura-pont.cz

Markéta Mayerová – tel.: 251 553 993, marketa.mayerova@aura-pont.cz

SEKRETARIÁT:

Barbora Hledíková – tel.: 251 554 938, 251 553 992, barbora.hledikova@aura-pont.cz

Najdete nás na adrese:

Veslařský ostrov 62

147 00 Praha 4 - Podolí

tel. ústředna: 251 554 938

fax: 251 550 207

e-mail: aura-pont@aura-pont.cz

www.aura-pont.cz

Česká a slovenská dramatika

Blanka Fišerová

ZATÍM SI NEJSEM JISTÁ NÁZVEM

3 m, 4 ž

Moderně vystavěný text skládá postupně dramatickou mozaiku, ve které hraje hlavní roli osudem zkoušená básnířka Anna, v minulém režimu za své dílo pronásledovaná a paradoxně za své básně vyšetřovaná i v současnosti za údajnou inspiraci blíže nespecifikovaným „anarchistům“. Jednotlivé dialogy se odehrávají v minulosti či v přítomnosti, někdy je chronologie porušována, setkávají se postavy z obou časových rovin. Dialogy tvoří postupně odkrývaný příběh – Anna za minulého režimu psala básně, které, i když to nebylo jejím cílem, měly v undergroundu velký ohlas, její drsnější, ale milující manžel Ivan však nechce, aby se Anna stýkala s disidenty. Jejich dítě zemře, což je další rána, a vztah prochází těžkou zkouškou. Ještě předtím se však Anna sblíží s mladým intelektuálem Jakubem, čelí radám a domlouvám kolegyně Věry. V rovině současnosti je zestárlá Anna již sama bez Ivana, kvůli své poezii je nadále téměř kafkovsky pronásledována, bilancuje svůj dosavadní život, nicméně s pomocí obdivovatelů, např. mladé Markéty, se stává úspěšnou autorkou, o kterou se zajímají i média (postava Novinářky), stín manžela Ivana ji však nadále pronásleduje.

Komorní hra se soustředí na niterné boje a dilemata Anny, její pochybnosti o smyslu psaní (naznačené i postavou Vyšetřovatele) i o smyslu jejího vztahu, střípkovitě mapuje její život v rozmezí několika let – ostatní postavy jako by postupně vystupovaly z mlžného oparu vzpomínek a rušily hranice mezi minulostí i přítomností.

Jde o finálový text Soutěže o Cenu Alfréda Radoka za rok 2007.

Pavel Trtílek

**KTERAK TYL KAJETÁN JOSEF HODLAL BLÁHOVĚ V RODNÉ SVÉ KOTLINĚ ZATUHLÉ
ALESPŇ NAKRÁTCE SPASITI TYÁTR**

3 m

dramolet

Velmi sarkastický dramolet volně odkazující svou útočností na tradici břitké havlíčkovské satiry, namířen proti stavu současného českého divadla a poskrovnému uvádění původních dramatických textů na českých jevištích.

LÉKAŘSKÁ ZÁHADA NOSU FEDERICA DA MONTEFELTRA, VÉVODY Z URBINA

libovolný počet diváků

Divadelní mystifikace odkazující k renesanční osobě urbinského vévody Federica da Montefeltra a jeho záhadně anatomicky tvarovaném nosu, o jehož část přišel při jednom z turnajů.

Pavel Trtílek, Jan Krupa

MODELKY

6 m, 9 ž, možnost zdvojování rolí

Novodobá tragédie propojující tři dívčí příběhy je náhledem do světa modelingu – a to nikoli do jeho zákulisí na bázi dokumentárnosti, nýbrž z pozice životních osudů jeho obětí – tří mladých dívek toužících po kariéře topmodelky, přičemž u jedné z nich dochází ke vzniku syndromu modelky (termín, který autoři nově zavádějí). Osudy této trojice dívek jsou nahlíženy v kontrastu bizarního světa topmodelky Emy Polepilové. Jedná se zároveň o analýzy nejrůznějších variant vztahů matka – dcera. Důležitým principem hry je střídání scén tvořících tři linie struktury dramatu: televizní linie, linie běžného života a linie mytologická.

Středem hlediště vede přehlídkové molo, které je využito při obou módních přehlídkách a zároveň

slouží jako hrací prostor při některých scénách. Klipovitě řazené, poměrně krátké scény jsou principem, který kompaktně udržuje rytmus celé hry a k závěru, kdy se tempo nadále zrychluje, je již princip střihů využit v rámci jediné scény. Následuje katarzní závěr, v němž se na přehlídkovém molu objevuje poslední ze zoufalých dívčích postav této tragédie –zbedovaná antická Persefona, kterou před dávnými věky unesl do podsvětí temný vládce říše stínů Hádés, aby ji pojal proti její vůli za manželku. Pozoruhodným prvkem je rovněž jemná jazyková stylizace, s níž se důsledně pracuje v průběhu celé hry.

Nové překlady

Anglicky psaná dramatika

Noël Coward (Velká Británie)
SENNÁ RÝMA (HAY FEVER)
z angličtiny přeložil **Pavel Dominik**
4 m, 5 ž

Cowardova hořká komedie z roku 1925 se odehrává během jednoho červnového víkendu v letním domě manželů Blissových.

Judith Blissová (bývalá herečka, okolo čtyřicítky) a její manžel, spisovatel David, tu tráví léto se svými dvěma dospívajícími dětmi - dcerou Sorel a synem Simonem. Nezávisle na sobě si každý z nich pozve na víkend hosta - Judith mladého obdivovatele Sandyho, dcera Sorel zcestovalého diplomata Richarda, Simon zralou a okouzující ženu Myru a David mladinkou naivní Jackii. Všichni se na svou návštěvu až dětinsky těší do chvíle, než zjistí, že jejich host nebude v domě tím jediným. Od toho okamžiku hádky mezi sebestřednými členy rodiny převáží nad pohostinností a obyčejnou slušností, takže když návštěvníci konečně přijedou, nikomu na nich moc nezáleží. Před „těmi svými“ se předvádějí, ostatní přehlízejí nebo si je jízlivě dobírají. Hlavně se však téměř bez přestání ponižují sami mezi sebou; návštěva je jen nedobrovolným divákem trapného představení. Z věčného hádání jsou Blissovi tak vyčerpaní, že když se na konci prvního dějství všichni společně sejdou k „čaji o páté“, hostitelé se chovají jako by v místnosti byli jen oni čtyři; nalévají si, jedí, mlčí. Trapnou situaci se rozpačitě pokoušejí zachránit Richard s Myrou.

Po večeři se ovzduší trochu pročistí - Blissovi nadšeně zasvěcují všechny přítomné do pravidel přihloupělé společenské hry na hádanky. Sotva se jim ale podaří všechny přinutit, aby se do hry „nadšeně“ zapojili, začne je Judith napomínat a opravovat. Okamžitě hru zkaží a znovu vyvolá další hádky. Když pak v závěru přízračného víkendu hosté z domu prchají, považují to Blissovi za projev neomluvitelné nezdvořilosti...

Cowardovi se podařilo ve hře vytvořit atmosféru permanentního trapného dusna, které odlehčuje brilantním vtipným dialogem. Přitom nestaví na odiv jen samoučelnou konverzační lehkost, ale v dialogu přesně charakterizuje jednotlivé postavy. Zejména členové Blissovy rodiny jsou ve slovním projevu drsně otevření, dokáží najít slabé místo protivníka a přesně tít „do živého“. Soužití s nimi rozhodně není procházka růžovou zahradou. Mistrem v této permanentní bitvě je Judith, silná autoritativní a temperamentní osobnost, ale také pomalu stárnoucí žena, unavená nekonečným bojem s manželstvím, výchovou dětí, budováním kariéry. Zcela bezostyšně a samozřejmě se však umí prosadit v každé situaci a vytěžit z ní pro sebe maximum. Bez skrupulí svádí hosta své dcery, Richarda, předvádí sebe a svou ženskou schopnost okouzlovat, až pomalu sama nerozlišuje, co je hra a co realita. Ostatně všichni v rodině hrají své hry - Sorel svádí Sandyho, který původně přijel kvůli Judith (pro Sorel je to ovšem také jenom hra, chce vyprovokovat matku), svádět se rád nechává i David, průměrný spisovatel, který se cítí svou rodinou nepochopený a nepodporovaný. Díky krásné Myře si znovu připadá výjimečný a okouzující. Po jednom nevinném a bezvýznamném polibku s malou Jackii příběhne také Simon, aby s hlubokým přesvědčením všem oznámil, že se právě zasnoubil.

Život rodiny Blissových je takové malé peklíčko. Všichni se chovají nevyzrálé a nedospěle. S velkou intenzitou a rychlostí podléhají neexistujícím citům a ve svém uzavřeném světě vedle sebe žijí bez opravdového zájmu jeden o druhého. Cowardovy postavy ale nejsou žádní podivínští blázni. Za vším tím pozérstvím se skrývá obyčejné a lidsky pochopitelné zoufalství z nenaplněnosti svého osudu.

Dnes znovu objevený a „módní“ Noël Coward se v komedii *Hay Fever* sice nezbavil jisté modelovosti a moralizujícího pohledu, ale o tématu citové prázdnoty uměl psát chytře, zábavně a na „ostří nože“.

Tracy Letts (USA)
SRPEN V ZEMI INDIÁNŮ (AUGUST: OSAGE COUNTY)
z angličtiny přeložil Julek Neumann

6 m, 7 ž

Rodinné drama o třech jednáních

Letošní laureát broadwayské ceny TONY za nejlepší drama.

Tracy Letts udělal od přímočarého brutálního thrilleru *Zabiják Joe* velký kus cesty. Toto drama, které sklízí v současnosti úspěchy na Broadwayi, svým stylem zapadá do proudu rodinného dramatu, který má v americké dramatice silnou tradici. Při četbě si člověk nemůže nevzpomenout na O'Neillovu *Cestu dlouhým dnem do noci*, Hellmannové *Podzimní zahradu* a podobných příkladů by se našlo jistě větší množství.

Dějštěm hry je rodinný dům v Oklahomě poblíž Tulsy - velký a krásný staletý dům, nyní notně sešlý a vybydlený, nezdravě zabeđený. V prologu se setkáváme s Beverly Westonem (69), hlavním hrdinou, který vystupuje pouze v prologu, jak přijímá indiánskou hospodyní Johnnu (26). Že je indiánka je důležité pouze proto, že jde o člověka, který ještě neztratil zdravý rozum a ovládá mnoho užitečných věcí - starat se o nemocné, vést domácnost a dobře vařit. A tato domácnost péči potřebuje. Beverly totiž během celého prologu popíjí bourbon, i když jako zkušený celoživotní piják je schopen koherentně a na výši hovořit. Zasvěcuje Johnnu do poezie T.S. Eliota a do chodu domácnosti, zejména mu leží na srdci, aby se postarala o jeho ženu Violet, která je na práškách. V dalším dějství už Beverly nevystupuje, a přesto se o něm neustále mluví: zmizel. Do opuštěného domu se postupně sjíždějí odrostlé děti z celých Států. Přijíždí Barbara (46), jejíž život se zdá být naplněním všech parametrů amerického snu o rodině, a přece se nezadržitelně hroutí. S ní přijíždí její muž Bill (49) a dorůstající dcera Jean (14).

Objevuje se druhá dcera Ivy (44), i nejmladší Karen (40). Přijíždí i dominantní, malicherná Violetina sestra Mattie Fae (57), její ušlápnutý muž Charlie (60) a s nimi Little Charles, věčné dítě, kterému je nyní 37 let a není schopen se vymanit z matčina vlivu.

Postupně se dozvídáme rodinná tajemství: Ivy, která nemá na muže štěstí, chodí s Little Charlesem. Steve, který přijede jako nejnovější Karenin přítel, se podezřele rychle sbližuje s Jean, na svých 14 let až příliš vospělou a vyzývavou dívkou. Dozvídáme se, že Beverly se utopil a postupně zjišťujeme, jaké dědictví zanechal v rodině. Little Charles je jeho syn a vztah s Ivy je proto incestní, Steve se jedné noci zapomene (oba s Jean jsou zkoušení trávou), a jen tvrdá ruka indiánky Johnny ozbrojená kuchyňskou paličkou zabrání znásilnění Jean. Nakonec všechna rodinná tajemství vyjdou najevo. Barbara zůstává v opuštěném domě a hrozí, že bude kopírovat matčiny omyly. Přece jen ale existuje jistá naděje, že život půjde dál, lidé půjdou dál, i když navěky poznamenání tím, co udělali a co se dozvěděli na sebe i na své blízké.

Hra má blízko k moderní tragédii. Hraje se o kolapsu hodnot, o zoufalé snaze udržet vztahy nad vodou, o krutosti lásky, marném úsilí vychovat děti, o starých vinách a velké úzkosti ze života. Nejde však o temný obraz zoufalství jako u *Cesty dlouhým dnem do noci*. Hra obsahuje některé vyloženě tragikomicky laděné scény. Herecké příležitosti jsou na současnou hru zcela mimořádné - vynikající herecký materiál zejména pro dámy od 40 let výš.

Hru má v dramaturgickém plánu ND Praha.

Patrick Barlow (Velká Británie)
TŘICET DEVĚT STUPŇŮ (39 STEPS)
z angličtiny přeložil Pavel Dominik

3 m, 1 ž

Dramatizace filmové adaptace novely Johna Buchana (1915)

Klasická špionážní detektivka adaptovaná na groteskní parodii, mnohokrát zfilmovaná, mj. v roce 1935 Alfredem Hitchcockem. Hlavní postavou a zároveň vypravěčem předlohy je Skot, který po dlouhém pobytu v jižní Africe našel útočiště v Londýně. Jednoho dne jej osloví záhadný

Američan, jenž se obává o svůj život, domnívá se totiž, že rozkryl anarchistické spiknutí, jež má rozvrátit celou Evropu a zavraždit řeckého premiéra. Hannay poté najde ve svém bytě neznámého muže, jenž spáchal sebevraždu, pak i mrtvého Američana s nožem v srdci.

Hannay se pouští, i když je hlavním podezřelým z vražd, do vyšetřování na vlastní pěst. Odjíždí do Skotska, policie po něj vyhláší pátrání, cestuje místní železnicí. Přitom listuje v Američanově deníku, který dříve našel, a zjistí, že Američan byl špión. Británie je v nebezpečí – hrozí jí německá invaze. Začíná špiónážní akce, do které jsou zapleteny i politické špičky, využívány jsou výkřiky tehdejší techniky, letadla, lodě, automobily, různé převleky... Kradou se tajné informace, operuje se s tajnou šifrou pro kótu „39 stupňů“. Ta je nakonec nalezena a záškodnická akce je zmařena – Británie vstupuje do první světové války majíc v rukou vojenské tajemství svého nepřítele.

Dramatizace novely upravuje a přemísťuje děj do 30. let 20. století.

Hra byla nominována na letošní cenu TONY (spolu s předchozí hrou Traceyho Lettse a Stoppardovým *Rock 'n' Rollem*).

Hra vznikla pro Dejvické divadlo, kde měla premiéru 28.5.2008.

Brian Friel (Irsko)

LISTY DŮVĚRNÉ (LEOŠE JANÁČKA)

z angličtiny přeložil Pavel Dominik

1 m, 1 ž a 4 hudebníci

Velcí mistři a láska. Velká díla a láska. Láska, jako inspirace k tvorbě. Láska, jako poslední výkřik. Láska jako bolest. Láska jako radost. Hra o Leoši Janáčkovi, který na sklonku života vzplanul láskou k mladé ženě – Kamile Stösslové. Miloval ji, trápil se pro ni a posílal jí dopisy plné vášně. Právě tato žena se stala inspirací k jeho kvartetu „Listy důvěrné“.

Překlad vznikl pro ND Praha (Kolowrat), kde je v dramaturgickém plánu na příští sezónu.

Brian Friel patří bezpochyby k největším irským dramatikům generace 60. let, jeho hry jsou hlubinnými sondami do společenských a kulturních problémů. Za zfilmovanou hru Tanec na konci léta (Dancing at Lughnasa) získal prestižní cenu TONY. Brian Friel je kromě divadelních her i autorem překladů díla Čechova a Turgeněva.

Tom Stoppard (Velká Británie)

NA FLÁMU (ON THE RAZZLE)

z angličtiny přeložil Šimon Dominik

10 m, 5 ž

Hra Toma Stopparda je adaptací klasické frašky Johanna Nepomuka Nestroye *Einen Jux will er sich machen* (česky jako *Kroutílek si zařadí, Pan společník řadí* nebo v úpravě Voskovce a Wericha *...si pořádně zařadí*; známá je i adaptace amerického dramatika Thorntona Wildera *Dohazovačka*, z níž se později vyvinul muzikál *Hello Dolly!*). Poprvé byla uvedena v září 1981 v Národním divadle v Londýně.

Ústředními postavami hry, zasazené do období počátku 20. století, jsou dva prodavači z hokynářství na vídeňské periferii, kteří si alespoň jednou v životě chtějí užít pořádný flám, a tak tajně vyrazí strávit večer v centru města. Cestou samozřejmě musejí podle pravidel vídeňské frašky překonat nejedno protivenství - natrefí na svého zaměstnavatele a jeho nového sluhu, před nimiž musejí prchat, opakovaně jsou nuceni se vydávat za někoho zcela jiného a odhalení často uniknou jen o pověstný vlásek. Jejich příběh však, stejně jako mikropříběhy ostatních postav (hokynářovy snoubenky, hokynářovy schovanky, jejího nápadníka...), nakonec podle očekávání dopadne dobře, v závěru dojde k typickému několikanásobnému odhalení netušených vazeb mezi jednotlivými hrdiny a všichni se v míru setkají, aniž cokoliv z předešlé noci vyjde najevo.

Stoppard vychází ze zápletkového vzoru klasické situační komedie a těží pak především z vděčného motivu záměny postav. Nestroyovy původní situace však dále rozvádí a směřuje až

k absurdnímu vyznění, nachází nová spojení a s nimi nové pointy a prohlubuje charaktery postav. Ve hře samozřejmě nechybí typicky stoppardovské hrátky s jazykem – slovní hříčky, opulentní tirády, přeřeknutí a chybná spojení, což jsou prvky, které jednak zesilují komický účinek textu jako celku, jednak dále pomáhají charakterizovat jednotlivé postavy. Autor tak vytváří jedinečnou směs „kontinentální“ situační frašky a „ostrovní“ konverzační komedie.

Hru uvedlo divadlo DISK v rámci představení absolventského ročníku 2008/2009 a měla premiéru 21.5.2008.

Owen McCafferty (Irsko)

PRÁSKNI DO BOT (SHOOT THE CROW)

z angličtiny přeložila Hana Pavelková

4 m

Komediální drama zachycuje jeden pracovní den (pátek) čtyř obkladačů na staveništi v Belfastu. Mají vydláždíkovat dvě sousedící místnosti – záchodky a umývárnu (jeviště je rozděleno na dvě části, které spojují dveře). Po práci plánuje první dvojice, Šulin a Randolf, ukrást přebytečnou paletu obkladaček – Šulin si totiž chce pořídit nástroj na mytí oken a a Randolf by si rád pořídil motorku. Jenže stejný nápad dostane i druhá dvojice, šéf se svým přidavačem.... Náhlá Šulinova smrt tuto černou komedii plnou vulgarismů a slangu ukončí.

Hru uvedlo Západočeské divadlo Cheb v dubnu 2008.

Shelagh Stephenson(ová) (Velká Británie)

VZPOMÍNKY NA VODĚ (MEMORY OF WATER)

z angličtiny přeložil Julek Neumann

2 m, 4 ž

Hra ze současnosti o dvou dějstvích. Protagonisté jsou tři sestry Mary, Catherine a Teresa, jejich (zesnulá) matka Vi, přítel Mary Mike a manžel Teresy Frank. Celý děj se odehrává v pokoji v matčině domě den a noc před jejím pohřbem.

Tři dospělé (30-40 let) sestry se sjíždějí v domě své zesulé matky na její pohřeb. Všechny ženy přijíždějí i se svými vyřčenými i utajenými problémy a starostmi. Jejich počáteční soužití je velmi výbušné, každá je jiná a žádná z nich není schopná či ochotná chápat někoho jiného než sebe. Všechny tři, přestože vyrůstaly spolu, mají zcela jiné vzpomínky na dětství a mládí, všechny cítí, že o něco přišly a všechny spojuje ne příliš dobrý vztah se zesnulou matkou. Mary je hlavní protagonistka hry. Jako jediná studovala a stala se úspěšnou lékařkou, na což obě mladší sestry svým způsobem žárlí a vyčítají jí, že se všechno točilo jen kolem jejího studia. Teresa jako jediná zůstala žít poblíž své matky a často ji navštěvovala v době její nemoci. Ostatním, hlavně Mary, vyčítá nezájem o matku a to, že všechno bylo na ní. Teresa svůj život podřídila „zdravé výživě“, kterou až absurdně vyznává, propaguje a prodává i se svým mužem. Catherine je nejmladší a zdá se, že zcela nedospělá. Má problémy s muži i sama se sebou, je lítostivá, ublížená a má pocit, že obě starší sestry ji nemají rády. Svými nářky, výbuchy a infantilností sestry skutečně popuzuje.

V průběhu večera před pohřbem přijíždí i ženatý přítel Mary, Mike, a manžel Teresy Frank, což hádky a slovní přestřelky dále přiosťuje. První dějství je zakončeno vynikající scénou, kdy sestry na chvíli zapomenou na své spory a při třídění matčina oblečení pod vlivem jakési hysterie na sebe začnou náhle její oděvy zkoušet a bavit se pózováním před zrcadlem. Scéna je pro danou událost až nepřístojně veselá, nicméně zároveň je pochopitelná, velmi zábavná a lidská.

Druhé dějství hry je vážnější. Na scénu vstupuje zesnulá matka a hovoří s Mary. V tomto velmi dojemném dialogu je přesvědčivě vyjádřeno citění matky, která se nikdy nedokázala svým dospělým dcerám přiblížit, osamělé a zklamané ženy, která se cítí opuštěná a nespravedlivě zavržená.

V dalším ději vycházejí na světlo závažné věci z minulosti i současnosti. Opilá Teresa vyradí, že Mary dala v patnácti letech dítě k adopci a Mary zjistí, že toto dítě, o kterém celá léta snila,

dávno zemřelo při nehodě. Frank oznámí Terese, že s ní již nechce pracovat jako obchodník se zdravou výživou a nikdy tuto práci neměl rád. S Catherine se rozejde její přítel. Mary zjistí, že není těhotná, jak doufala a dává Mikovi na vybranou mezi ní a jeho ženou.

Vášeň se trochu zklidní ráno těsně před pohřbem a sestry se svým způsobem navzájem omluví a smíří, jako by pro ně smrtí jejich matky končila jedna a začínala druhá etapa jejich vztahu.

Dialogy mají spád a všechny postavy mají svůj osobitý charakter. Autorka umně rozebírá city a vztahy mezi sestrami, které si sice nejsou nijak zvlášť blízké, ale i tak se mají rády. Dále hra nabízí pohled do vztahů uvnitř ne zcela funkční rodiny, vztahů mezi matkou a dětmi, muži a ženami. Hra je plná humorných scén a dialogů, používá sarkasmus a přes závažnost námětu je lidská a hřejivá.

Hra byla poprvé hrána v Londýně v roce 1996. U nás ji uvede NDM Ostrava.

Německy psaná dramatika

Urs Widmer (Švýcarsko)

DLOUHÁ NOC DETEKTIVŮ (DIE LANGE NACHT DER DETEKTIVE)

z němčiny přeložila Magdalena Štulcová

6 m, 3 ž

Detektivní groteska

V českých končinách je autor znám především díky své hře *Top Dogs*, kterou uvedlo např. HaDivadlo či divadlo Komédie. Groteska *Dlouhá noc detektivů* paroduje hned několik slavných detektivek a nechává jejich hlavní hrdiny sejít se jedné noci v domě největší autority z nich, Shyloka Hoamese. Nechybí zde věrný Hoamesův pomocník a přítel, úzkostlivý doktor Hudson, nahluclý Paul Maigré, alkoholička slečna Muppleová, Hero Woolfe na invalidním vozíku, proutník Arsène Lupinet a nečekaně přichází i dvojice Jerry Corton a Jane, typický cool párek z amerických gangsterek, tolik odlišných od evropských detektivek. Postavy doplňuje služka slečna Dolly, do které je zblázněný doktor Hudson.

Zatímco Hoames přednáší svým přátelům jednu ze svých příhod, skácí se Jerry Corton náhle mrtev k zemi. Začíná kolotoč vyšetřování – vrahem je někdo z přítomných postav. Detektiv podezírá a špehuje detektiva, podezření se mění, Hoames projevuje svůj vyšetřovací talent, např. když nastraží falešnou stopu a ostatní jej považují za mrtvého Cortona, navíc se Jane zaplete s Lupinetem a na povrch vyplují Hudsonovy komplexy... Ve finále si evropsky stříženě postavy uvědomují svoji zastaralost a v čele s Hoamesem se již těší na akční dobrodružnou gangsterskou honičku v Soho.

Tato brilantní groteska byla poprvé uvedena ve švýcarském Basler Theater v roce 1973. Od té doby se dočkala mnoha inscenací převážně v německy mluvících zemích.

Elfriede Jelinek(ová) (Rakousko)

MLČENÍ (DAS SCHWEIGEN)

z němčiny přeložila Zuzana Augustová

1 ž

Monologický text, reflektující proces umělecké tvorby, vážně, s ironií i sebeironií, navíc plný intertextuálních vztahů, odkazující záměrně a v některých motivech i přímo na Bernhardův román *Beton* a na jeho protagonistu, který se po mnoho let marně pokouší napsat první větu spisu o světoznámém skladateli. V dramoletu *MLČENÍ* se protagonistovi monologického partu jedná o vytvoření studie o R. Schumannovi, přičemž protagonista si je vědom toho, že už skladatelovo jméno je doslova napěchováno významotvornými konotacemi, týkajícími se šílenství, duševní nemoci a s ní související nemožnosti vyjádřit se, atd. A že tedy v podstatě ani není nutné, aby studii skutečně napsal. V této textové vrstvě se jedná o jemné filozofické předivo, upomínající na inspiraci slavným dílem *Tractatus logico-philosophicus* neméně

slavného rakouského filozofa Ludwiga Wittgensteina, jenž inspiroval Bernharda k vytvoření několika prozaických i dramatických děl a postav, aby se zde tato inspirace přenesla i na dílo a do díla Elfriede Jelinek. S ironickou nadsázkou zde autorka pojednává problematiku možnosti, potřebnosti a nutnosti, či naopak nemožnosti něco vyslovit, napsat a vytvořit. Pojem „mlčení“ je nejslavnějším pojmem Wittgensteinova Traktátu, jenž dávno vešel do dějin filozofie i literatury, aniž by třeba mnozí, kdo se jím inspirovali vůbec ještě znali původní dílo. Autorka i její protagonisty jsou si ale vědomi toho, že se tento pojem, stejně jako právě např. jméno a život Roberta Schumanna, stal dávno jakousi svébytnou entitou, vážící na sebe jisté významové pole, naplněné převážně neurčitými, avšak smysluplnými asociacemi.

Marius von Mayenburg (Německo)

TURISTA

z němčiny přeložila Veronika Musilová-Kyrianová

15 m, 8 ž

Úvodem je třeba podotknout, že „turista“ je v Mexiku název pro cestovní průjem.

Hra se odehrává v parném létě poblíž tábořiště. Někdo tu každou noc zabije krávu. Trojčata dostanou průjem, pivo je teplé. Láhve lze ovšem ochladit v nedaleké řece. Stane se někdy ovšem, že celý chladicí box s pivem odplave. Dospělí si jdou na nervy, a protože mluví různými jazyky, mohou si navzájem bez zábran nadávat. Popřípadě na sebe útočit vším, co je po ruce. Taky se stane, že si tábořící vyhodí vzájemně do vzduchu gril, pobourají stan a obšťastňují se navzájem podobnými pozornostmi. Za plotem tyhle letňáky sledují domácí, občas poničí tábořícím stany nebo ukradnou basy s pivem.

Mezi dospívající dcerou jedné rodiny a nejstarším synem jiné rodiny vzniká prázdninová milostná romance, na kterou od začátku dopadá stín nenaplněnosti – oba vědí, že se na konci prázdnin budou muset rozloučit.

Jednoho dne zmizí duševně retardovaný chlapec, jedno z trojčat. Ani ho nikdo (je tu přece tolik dětí) zvláště nepostrádá. Ale o několik dní později vyplaví řeka mrtvolku chlapce – a prázdninová idyla končí. Podezřelí jsou všichni – letní hosté i domácí – každý mohl mít důvod k vraždě. Není vyloučeno ani to, že ostatní dvě trojčata přivázala při hře na Indiány bratra ke stromu, zapomněla na něho a pak, ze strachu, ho hodila do řeky. Nikdo se nedozví, proč chlapec musel zemřít, nikdo se nedozví, kdo a proč každou noc zabíjí jednu krávu. Zřejmé je jedno: tihle lidé chtěli uniknout svým problémům, ale nedokázali to, protože tím problémem jsou oni sami. Na konci snad přijde útěšný déšť, který odplaví stany do řeky a uhasí oheň pod grilem.

Hra, hraná v němčině a holandštině, měla v režii Luca Percevala premiéru v berlínské Schaubühne v květnu 2005.

Dimitré Dinev (Rakousko)

SOUDCŮV DŮM (DAS HAUS DES RICHTERS)

z němčiny přeložila Magdalena Štulcová

6 m, 6 ž

Z Bulharska pocházející a v Rakousku žijící autor zpracovává v této hře mýtus o Daidalovi a Ikarovi a přetváří jej ve středoevropskou variantu mýtu o Minotaurovi, v němž si král Minos vyprosí od boha Poseidona býka na oběť. Minos je však býkem tak unešen, že bohu obětuje obyčejnou oběť. Božstvo pak hněvivě způsobí, že se Minosova žena Pasifae do býka zamiluje, aby pak porodila Minotaura, nestvůru s lidským tělem a býčí hlavou. Minos pověří Daidala stavbou labyrintu, kam je Minotaurus uvězněn. To je výchozí situace hry - Minos rozmlouvá s "gastarbeitrem" Daidalem o projektu labyrintu.

Autor tuto látku aktualizuje, vytváří vtipné podobenství o svobodě, o lásce, která se může proměnit ve zradu, o svobodě umělce a jeho zodpovědnosti za své dílo - formálně hra upomíná např. na ruské realisty. Ústřední postavou je mistr Daidalos, jenž je stejně jako autor gastarbajtem, cizincem ve službách cizí země, kterou ztělesňuje král Minos. Právě přiliv cizinců

do Evropy je hlavním tématem hry. Vystupují zde např. i dva pouliční muzikanti, kteří jsou také emigranti. Minos zde představuje metaforu Evropy, které hrozí, že se stane pevností před množstvím gastarbajrtů, emigrantů a azylantů ze všech koutů světa. Hra měla premiéru v dubnu 2007 ve vídeňském Akademietheater.

A ještě další...

Doman Nowakowski (Polsko)
SCHROEDERŮV KEČUP (KECZUP SCHROEDERA)
z polštiny přeložil Radim Končítek
9 m, 2 ž

- Já píšu o svobodě, o Bohu, o ranní rose...

- No tak piš o Bohu, potom Boha vymažeme a dáme tam kečup. Profesionalita, kámo!

Další z her úspěšného polského dramatika a scénáristy Domana Nowakowského (původně napsaná jako televizní scénář) s vtipnou nadsázkou reflektuje život v reklamní agentuře – její nesmyslné žebříčky hodnot, odosobněné vztahy, její směšný lesk.

Klimek je bývalý básník, který se do americké agentury JBJ&Hendry dostal náhodou, když pomohl kamarádovi Johnymu vymyslet reklamní spot na ovesné vločky. Oproti všem pravidlům se stal ihned úspěšným copywriterem – ve zdejší hierarchii „přešel od ovesných vloček hravě ke koření, instantním polévkám, přeskočil vločky i kosmetiku a náhle se octl u vysněných sýrů. Stal se právoplatným a váženým členem firmy – přejal její pravidla, její myšlení, její vůni... Jenže u sýrů udělal osudnou chybu. Reklama se mu nezdařila a propadl se hluboko dolů – ke kečupům. Tuto celou historii se skrze situace zpětně dozvídáme od mírně podroušeného Klimka, který se právě pokouší marně vymyslet spot na kečup. Na pomoc si tentokrát on pozve bývalého kamaráda Říšu, kterému se ale nedaří tak dobře, jako kdysi Klimkovi u ovesných vloček... Na konci zoufalý a opilý Klimek propadá beznaději. Když se ráno probouzí, nachází ve svém počítači (snad díky nebeskému zásahu Jehovy z reklamy na MagicColu) vymyšlený reklamní text. Svůj boj nad kečupem vyhrál!

HRY, KTERÉ JE PO DOHODĚ MOŽNO ZÍSKAT JEN ZA TANTIÉMY

Zahraniční tituly, u nichž je možno získat provozovací práva pouze za tantiémy (%).

Autor	Titul	Smlouva do:	%
Alan Ayckbourn	Něco v ní je	16.2.2010	6
Alan Bennett	Kafkovo brko	9.9.2009	9
Martin Crimp	Story	7.10.2008	9
Ben Elton	Popcorn	22.12.2008	8
Eve Ensler(ová)	Monology vagíny	26.9.2008	7
Lucille Fletcher(ová)	Promiňte, omyl!	5.9.2008	6
Dario Fo	Otevřené manželství	26.7.2008	7
Michael Frayn	Bez roucha	31.12.2010	9
Michael Frayn	Kodaň	8.5.2010	9
David Greig	Pyreneje	15.8.2011	6
David Greig	Vzdálené ostrovy	31.10.2009	6
John Hale	Lorna a Ted	24.1.2009	6
Robin Hawdon	Úžasná svatba	10.6.2010	9
Fritz Kater	Čas milovat čas umírat	9.7.2009	6
Neil LaBute	Bash (Úderný mejdan)	2.3.2009	8
William Mastrosimone	Jako naprostý šilenci	6.7.2009	7
Martin McDonagh	Kráska z Leenane	30.6.2009	7
Martin McDonagh	Lebka z Connemary	30.6.2009	7
Martin McDonagh	Pan Polštář	30.6.2009	7
Martin McDonagh	Poručík z Inishmoru	30.12.2009	7
Clare McIntyre(ová)	Růžový šampaňský	4.1.2009	6
Heiner Müller	Kvartet	25.10.2008	6
M. von Mayenburg	Eldorado	29.7.2009	6
Felix Mitterer	V jámě lvové	27.2.2011	9
Felix Mitterer	Účtování v domě božím	31.12.2010	8
William Nicholson	Na ústupu	26.5.2009	6
Mark Ravenhill	Polaroidy	27.9.2010	6
Mark Ravenhill	Sleeping Around	1.11.2008	6
Mayo Simon	Návod na přežití	30.6.2009	6
J.P.Shanley	Pochyby	5.4.2009	7
Sam Shepard	Nebožtík Henry Moss	27.5.2009	7
Rafael Spregelburd	Panika	25.11.2008	7
Tom Stoppard	Arkádie	28.4.2009	9
Tom Stoppard	Na flámu	14.1.2011	9
Tom Stoppard	Pravý inspektor Hound	14.1.2011	9
Tom Stoppard	Rock 'n' roll	2.3.2011	8
Tom Stoppard	To pravé	8.2.2009	8

Nepřeložené texty

Anglicky psaná dramatika

Noël Coward (Velká Británie)

THE VORTEX (VÍR)

5 m, 5 ž

Hra, která v roce 1924 proslavila mladého, teprve 26-letého autora, se právě v poslední době vrací stále častěji na světová jeviště (naposledy v roce 2008 v londýnském divadle Apollo s Felicity Kendalovou v hlavní roli). Prostředí salonů 20. let ještě připomíná wildeovský svět, závoj duchaplnosti kolem protagonistů příběhu však Coward v závěru dramatu zcela strhává, aby odhalil jejich lidsky zranitelné a chybné jádro.

Nicky Lancaster, mladý poněkud labilní muž z lepší společnosti s uměleckými sklony a sklonem k narkomanii, se vrací z delšího pobytu v Paříži zasnoubený se sebevědomou a temperamentní mladou dívkou Bunty. Představuje ji své matce Florence, proslulé dámě ze společnosti, a otci, který se stahuje stále více do ústraní. Matka Nickymu na oplátku představuje svého mladého společníka Toma. Jenom její syn však zřejmě netuší, že Tom je Florencin nejnovější milenec. Navíc se ukáže, že Tom zasáhl předtím i do života Bunty. Při společném víkendovém pobytu ve venkovském domě Lancastrových se tyto vztahy nejen ozřejmí, ale i posunou ke svému bolestnému řešení: Bunty zruší zasnoubení, protože dá přednost zralejšímu Tomovi, Florence Toma a Bunty přistihne v choulostivé situaci a Toma vyžene, aby se ho vzápětí pokusila přivolat zpět. A svědkem této trapné scény je Nicky, který pochopí, že vše, co dříve považoval za pomluvy, má reálný základ. Jeho matka, když vyžadovala svobodu pro svoji vášnivou povahu, byla ve skutečnosti obětí vlastní ješitnosti, která jí nedovolovala přirozeně stárnout. V pudu sebezáchovy požádá Tom svou matku o pomoc: teprve poznání, jaké nebezpečí v podobě drog hrozí jejímu synovi, možná probudí Florencin mateřský cit. Postava oslňující dámy s problematickým charakterem je výtečnou příležitostí pro herečku v mateřském věku.

David Harrower (Velká Británie)

54% ACRYLIC (54% PRYSKYRICE)

1 m, 1 ž, 1 hlas

Gerry pracuje jako tajná ostraha v obchodním domě. Jeho úkolem je vytipovat, sledovat a dopadnout při činu pachatele krádeží. Do úseku dámské konfekce přijde mladá dívka, Marion. I když sem nevstoupila s úmyslem krást, ve chvíli, kdy si v kabině vyzkouší šaty, napadne ji schovat tenhle malý, nenápadný kousek látky pod bundu a odejít. Gerrymu je zákaznice podezřelá a rozhodne se ji sledovat. Případ ho tak pohltí, že postupně ani nedbá na upozornění svého nadřízeného (Hlas z vysílačky), který jej žádá, aby se nevzdaloval ze svého stanoviště.

Gerry však nadále sleduje Marion, vyjde za ní na ulici, kde dívka vytáhne šaty zpod bundy. Gerry má důkaz, ale Marion zjistí, že je sledována a dá se na útěk. Gerry, i přes další nařízení od svého koordinátora, pokračuje za ní. Marion dostihne zcela vyčerpán ve slepé ulici, hovoří spolu, Gerry ji chce odvést zpět. Marion se brání a v nestřežené chvíli se dává znovu na útěk. Honička pokračuje, ale v jejím vrcholu je Marion sražena projíždějícím autem. Gerry zůstává u ní a volá záchranku.

Hra je koncepčně rozdělena do dvou rovin. V první Gerry a Marion střídavě vyprávějí, ze svého úhlu pohledu, celý příběh. Ve druhé, blíže časově nespecifikované, spolu hovoří a celou událost reflektují.

Fabule hry je velmi prostá, důraz je kladen na důkladné prozkoumání cesty ke kořenům vnitřních pohnutek a detailní obraz následného jednání.

Charlotte Jones(ová) (Velká Británie)

MARTHA, JOSIE AND THE CHINESE ELVIS (MARTHA, JOSIE A ČÍNSKÝ ELVIS)

2 m, 4 ž

tragikomedie

Tragikomedie o čekání na sních, o ztrátě iluzí, ale i o tom, že všichni potkají své štěstí, všechno dobře dopadne a sních nakonec napadne.

Děj se odehrává v domě čerstvé padesátice Josie, která se žije jako domina - pomáhá překonávat svým zákazníkům nudu všedních dní, nicméně právě se rozhodla odejít do důchodu. To velmi mrzí jejího právě přítomného zákazníka, holohlavého uklízeče Lionela, jehož zvláštní zálibou je oblékat se jako francouzská posluhovačka, protože miluje, když mu mezi kolena proudí svěží vítr. Na důkaz přátelství se rozhodne uspořádat pro Josie narozeninovou party s překvapením. Proto se v domě ocitne také čínský imitátor Elvise Presleyho, narozený ve Vietnamu, který neumí ani jeden ze songů do konce, protože v branži teprve začíná.

Josiina dcera Brenda-Marie žije čas od času ve stanu u domu, čeká na sních a sní o kariéře v krasobruslařském duu se svou zemřelou sestrou Shelly-Louise. Ta ale překvapivě dorazí na party také - aby se smířila s matkou i s minulostí.

Další postavou je Josiina čtyřicetiletá panenská uklízečka Martha, která trpí obsesivně kompulsivní poruchou, což ji neustále nutí počítat do pěti při hrozbě jakéhokoli neštěstí. I ona dojde svého nečekávaného štěstí, když ji Lionel požádá o ruku.

Brenda-Marie přiměje čínského Elvise, aby přestal imitovat rokenrolového krále a aby zazpíval svým vlastním hlasem. Brenda-Marie začíná předvádět svůj triumfální "ledový tanec". Martě se podaří vyslovit číslo šest jakožto ocenění za umělecký výkon. Jako vrchol štěstí začne padat dlouho očekávaný sních.

Hra britské autorky měla premiéru v dubnu roku 1999 v divadle Octagon Bolton a získala řadu ocenění, např. Manchester Evening News Best Play Award, The Pearson Television Best Play Award nebo cenu kritické obce pro Dramatický objev za rok 2000.

Jacqueline McCarrick(ová) (Velká Británie)

THE MOTH-HOUR (HODINA MŮR)

2 m, 4 ž

Komorní příběh z venkova o rodinných traumatech a neschopnosti osvobodit se. V centru dění stojí pětáctník Michael a jeho matka Connie, kteří spolu vedou vesnický obchod. Teprve postupem času se dozvídáme, jaké jsou jejich osudy: vztah mezi trochu neschopným synem a mírně tyranskou matkou, někdejší herečkou, jež nenaplnila své profesionální touhy, eskaluje, když se objevuje Martha, fatální žena z Michaelovy minulosti. Ukazuje se, že Connie nepřestala vzpomínat na svého dvanáct let mrtvého syna Eugena (příčina jeho smrti se odhaluje v závěru) a že před lety překazila vztah Marthy a Michaela. Nyní se Martha vrací z Ameriky, provází ji sice pověst prostitutky, ale díky setkání s Michaelem se ukazují i další věci – oba milenci kdysi měli kapelu a snili o hudební kariéře. Zatímco Martha za ní odjela, Michael zůstal připoután k matce a zcela vzdal svůj život. Znovu se do Marthy zamiluje, odhodlá se ke gestu osvobození, ale zůstává na půli cesty. Martha odjíždí do Ameriky, ale Michaelovi nechává letenku. Ten ji odkládá na dobu, kdy se definitivně rozhodne zmizet z rodného domu, což zřejmě nebude nikdy.

Postavení Michaela a Connie ve vesnici ilustrují též vztahy se sousedy, kteří v centrálním příběhu hrají spíše vedlejší roli. Metaforickou roli má rodina lišek, k níž se Michael citově připoutá a jejichž smrt v závěru (zastřelí je Connie) má sice zdánlivě iniciovat jeho odchod, ve skutečnosti se ukáže být zbytečným gestem. Metaforický je i název odkazující ke chvíli, kdy stmívání přechází v noc.

Polly Stenham(ová) (Velká Británie)

THAT FACE (ONA TVÁŘ)

2 m, 4 ž

Úspěšná hra ze současného repertoáru Royal Court Theatre byla přenesena na jeviště West Endu. V první scéně jsme svědky šikany, jíž se dvě dívky v internátní škole dopouštějí na své mladší spolubydlící. Vyjde najevo, že jedna z nich, Mia, dala oběti krutého rituálu koňskou dávku vália, které ukradla své matce. S tou se seznamujeme v následující scéně: alkoholička Martha se zotavuje z pitky, v níž jí dělal společníka její osmnáctiletý syn Henry. Do jejich domácnosti dorazí Mia se zprávou, že do Londýna míří z Hongkongu její otec Hugh. Je sice znovu ženatý, ale chce uvést věci ve své původní rodině do pořádku. Znamená to nejen zabránit svými penězi a vlivem Miinu vyhazovu ze školy, ale také přimět Marthu, aby nastoupila protialkoholní léčbu. Než se tak stane, pronikneme do celého složitého přediva vztahů v jedné bolestně rozložené rodině: Když Hugh před pěti lety opustil Marthu, Henry se zcela ponořil do úkolu zachránit svou matku – úkolu, na který nemohly jeho síly stačit. Dospívající Mia se stala pro matku i svého bratra nadbytečnou zátěží. Zoufalé činy dětí i matky jsou vlastně posledním voláním o pomoc, jímž podvědomě upozorňují na svou neschopnost řešit situaci. Teprve když Martha pochopí, kam její snaha potrestat Hughu na jeho dětech (Martha je v tomto smyslu moderní obdobou Medey) došla a jak strašně zmrzčila duši svého syna, je schopna sama vyřešit svou situaci. Hra má strhující děj a kresbou vášnivých, byť pokřivených rodinných vztahů si nezádá s williamsovskou dramatikou.

Paul Zindel (USA)

AND MISS REARDON DRINKS A LITTLE (A SLEČNA REARDONOVÁ TROŠKU PIJE)

2 m, 5 ž

Černá komedie Paula Zindela zkoumá vztahy mezi třemi velice odlišnými sestrami po smrti jejich matky. Poté co je opustil otec, vyrůstaly Catherine, Ceil a Anna Reardonovy v malém bytě pouze s dominantní matkou.

Jsou to vzdělané dámy, členky místní školské komunity. Anna Reardonová se stala učitelkou chemie, Catherine Reardonová je zástupkyně ředitele a Ceil, nyní Adamsová, je školní inspektorkou.

Příběh se odehrává v rodinném bytě delší dobu potom, co matka zemřela na nevléčitelnou chorobu.

Catherine a Anna, které o matku pečovaly posledních několik měsíců, tu žijí spolu samy. To, že Anna viděla svoji matku umírat, zapříčinilo její nervové zhroucení. Stal se z ní naprostý hypochondr posedlý strachem ze zvířat a vztekliny. Momentálně je také na delší "dovolené" ze školy, protože údajně obtěžovala jednoho z žáků. Catherineinou reakcí na obě tyto události, matčinu smrt a sestřino zhroucení, je to, že začala trochu pít - je neustále mírně přiočilá.

Ceil neměla během doby, kdy matka trpěla, s rodinou žádný kontakt. Dala přednost útěku do manželství s Catherineiným přítelem Edwardem Adamsem (na scéně se nikdy neobjeví).

Nyní přijíždí do bytu Reardonových přemluvit Catherine k tomu, aby nechala Annu odvést na léčení.

Ale ani Catherine, ani Annu vůbec nezajímá, co jejich sestra říká. Léta potlačované křivdy se naplno projeví a situaci ještě zhorší neomalený vpád Fleur Steinové přímo uprostřed rodinné večeře.

Fleur pracuje na Annině a Catherineině škole jako výchovná poradkyně. Ráda by se vlichotila paní Adamsové, školní inspektorce, aby dosáhla zvýšení platu. Je však velice neurvalá a nesnesitelná, což se naplno ukáže v momentě, kdy se objeví její manžel Bob.

Po vtipném a místy často i hořkém společném večeru Ceil opět naléhá, aby Anna byla zavřena do ústavu. Catherine to odmítá, a tak je Ceil opouští a v podstatě nechává jejich vlastnímu osudu.

Hra byla napsána koncem 60. let 20. století a broadwayský debut měla roku 1971. Od té doby se pravidelně objevuje na divadelních jevištích po celém světě. V současnosti má hru na svém

repertoáru např. Darlinghurst Theatre v Sydney.

Peter Quilter (Velká Británie)

CANTERVILLE GHOST (STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ)

2 m, 3 ž

dramatizace prózy O. Wildea

Jak praví podtitul, jde o „kouzelnou muzikálovou komedii volně podle Oskara Wilda“ – pro minimální obsazení, s nenáročnými scénickými požadavky.

Manželé Otisovi spolu se svou dcerou Virginíí přijíždějí na léto do Anglie, kde si v Canterville pronajali honosné sídlo. Ani země ani místní lidé (a strava, zvyky, počasí...) nepřijdou Američanům příliš lákavé, nejhroší je však směšné strašidlo, které je každodenně otravuje. Ani pro ducha sira Simona nejsou noví nájemníci žádným potěšením, navíc se ho odmítají děsit a roztahují se v domě podle svého. Naštěstí mají Virginii, již matka neustále připomíná, že je „trochu jiná“. Virginie se s duchem spřátelí a snad se do něj i trochu zamiluje, v každém případě je to ona „zlatá dívka“, která může zlomit duchovu kletbu. Postaví se přání svých rodičů odjet zpět do Států a své poslání – spolu se svými rodiči a pravou anglickou komornou – dovedou ke zdárnému konci. Duch je osvobozen, kletba zrušená, a ani protivní Otisovi vlastně nejsou tak hrozní.

Muzikálová komedie, která výrazně čerpá z rozdílů mezi Anglií a Spojenými státy a neustále je zesměšňuje, končí happyendem a celé její směřování je – navzdory rozporům v rámci rodiny či ve vztahu k obyvatelům domu – radostná, optimistická, zkrátka muzikálová.

Odehrává se ve 40. letech; autor předepisuje klavírní doprovod nebo komorní orchestr.

CURTAIN UP! (OPONA VZHŮRU!)

5 ž

Komedie, která kombinuje oblíbené motivy: divadelní prostředí a rivalitu mezi odlišnými ženami. Bill, majitel delší dobu zavřeného divadla, zemřel a ve své poslední vůli budovu odkázal svým pěti nejbližším ženám: dvacetileté dceři Therese, exmanželce Pam, nové přítelkyni Jackie, své matce Betty a sekretářce Sharon. Každá žena je jiná: mezi Pam a Jackie panuje otevřená nevraživost, Theresa je nadšená, ale trochu nepraktická, Sharon s vzezřením gotické punkerky neustále šokuje, a do toho všeho babička Betty, která je už trochu mimo. Pětice se setkává hned v úvodu ve zdevastovaném foyer a rozhoduje se pokračovat v provozu divadla, „jak by si to Bill přál“. V následujících scénách sledujeme, jak pokračují opravy, ale hlavně získávání peněz na podporu provozu. Snaha vydělat (a postavit divadlo na nohy) vrcholí v poslední třetině, kdy se Therese podaří sehnat na benefiční vystoupení Lizu Minelli (autor nechává ve výběru celebrity a z toho plynoucího hudebního doprovodu inscenátorům naprostou volnost). Hvězda však v den vystoupení odvolává – ženy se ze zoufalství pokusí o podvod, místo Minelli vystoupí maskovaná Pam, která svou roli naprosto nezvládne a ve světle reflektorů se pozvrací. Vracení vstupného je nevyhnutelné...

Na konci je jasné, že víc než o divadlo jde o „tým“, toleranci, koexistenci, schopnost odpouštět a pochopit.

I přes poněkud didaktický konec jde o zábavný kus oddechového charakteru s příjemnými rolemi. Hra vznikla v roce 2008 přepracováním původního textu *Respecting Your Piers* (autorovo první drama), kterou poprvé uvedlo divadlo Gut Reaction Theatre Company v září 1994 v divadle Roses Theatre v Tewkesbury ve Velké Británii.

DUETS (DUETA)

Kvintet romantických komedií pro dva herce

1 m, 1 ž

Dnes již celosvětově oblíbený autor konverzačních komedií věnoval svou poslední hru – pěti

jednoaktovek – dvojici herců kolem padesátky, kteří se tak postupně představí každý v pěti velmi různorodých rolích. Konstantou, která tyto postavy spojuje, je však neutuchající vtipnost a sebeironický humor. V první aktovce jsme svědky prvního setkání dvou „singles“, Jonathana a Wendy, kteří se seznamují na inzerát. Během vzájemné konfrontace textů svých inzerátů se skutečností dojdou oba přesto paradoxně rychle k závěru, že bude lépe „skočit“ po hlavě do bližšího seznamování, než pokračovat ve frustrujícím hledání „toho pravého“. Ve druhé aktovce se schyluje k improvizované oslavě narozenin Barrieho, blíže nespecifikované celebrity. Oslavu pro něho připravuje jeho dlouholetá sekretářka Janet. Barrie při tom Janet nabádá, aby si konečně našla manžela. Oba sice žijí v téměř dokonalé symbióze, ale Barrie je homosexuál. Janet je však na něho natolik fixovaná, že jedinou možností, jak by mohla narazit na nezadaného muže, je poslat ji na dlouhou výletní seznamovací plavbu. Janet však nechce tak docela riskovat, a tak musí Barrie slíbit, že ji na plavbě doprovodí jako „záloha“. Z toho, jak se oba na své dobrodružství těší, lze ovšem usoudit, že třetího tento „dokonalý tandem“ věru nepotřebuje. Třetí příběh je záznamem jednoho podvečera, kdy se starší herecký pár chystá na předávání prestižních cen. Během vtipkování mj. na téma různých obtíží stáří divák pochopí, že Diana nedávno překonala vážnou chorobu. William proto uvažuje, že by znovu uzavřel smlouvu na delší divadelní turné. Dianina reakce ho však nakonec přesvědčí, že důležitější teď pro oba bude zůstat spolu. Hrdinové čtvrtého duetu, Bobby a Shelley se vydali do Španělska, aby si tam užili „veselý rozvod“. Po vzájemně odhalené nevěře tak chtějí co nejmírněji vyřešit svůj rozchod. Povzbuzeni koktejly se právě věnují poněkud bizarnímu dělení majetku, které vyústí v hádku a rozhodnutí přece jen si najmout advokáta. Bobby si balí své věci, a odchází uprostřed noci, aby se vzápětí vrátil pro „svého“ Harryho Pottera – a možná i něco jiného.

Poslední aktovka nás zavádí pro změnu na svatbu. Vdává se Angela a společníka při posledních přípravách jí dělá její svobodný bratr Toby. Nevěsta propadá stále větší nervozitě – tato svatba má být totiž už její třetí, a tak se neubrání pochybám o smysluplnosti svého konání. Toby ji svou sarkastickou pravdomluvností v jejím rozhodování nepomáhá a Angelu navíc při oblékání potkávají drobné katastrofy, které jsou možná zlým znamením. Nakonec je to ale přece jen Toby, kdo ji přesvědčí, aby pokračovala v nastoupené cestě – k níž on sám nikdy nenašel odvahu.

Quilter svou hru věnoval jako poctu Neilu Simonovi, jehož aktovky (např. Apartmá v hotelu Plaza) tento kvintet opravdu připomíná.

Itamar Moses (USA)
THE FOUR OF US (ČTYŘI Z NÁS)
2 m

Co se odehraje v jednom přátelství během deseti let? A – jak praví slogan americké premiéry – co znamená trocha toho úspěchu mezi přáteli?

Dva kamarádi, David a Benjamin, se scházejí na večeři. Postupně se dozvídáme, že Benjamin vydal svůj první román, a tak se slaví. V následujících scénách autor putuje po časové ose zpět, aby nám odhalil klíčové okamžiky jejich přátelství, a hlavně životní sny a plány. David je dramatik, Benjamin prozaik – v sedmnácti je dohromady svádí jejich společný zájem o hudbu, o deset let později nad večeří sedí dva dospělí muži, jeden na úspěch stále čeká, druhý ho právě dosáhl. V jednotlivých pohledech do minulosti vidíme vývoj jejich vztahu i jejich kariérního postupu, jejich osobní a milostný život, vzájemnou žárlivost, promarněné i proměněné šance.

Dobře vystavěná konverzační psychologická hra s komickými momenty. Byla poprvé uvedena v San Diegu v divadle Old Globe v režii Pam MacKinnon v únoru 2007.

Terry Johnson (Velká Británie)
INSIGNIFICANCE (BEZVÝZNAMNOST)
3 m , 1 ž

Hra situovaná do hotelového pokoje v New Yorku roku 1953 je volně inspirovaná realitou. Autor

pod neurčitými označeními postav (Profesor, Herečka, Senátor, Basketbalista) prý měl na mysli Alberta Einsteina, Marylin Monroe, Josepha R. McCarthyho a Joa DiMaggia. Protikladné osoby se setkávají jedné noci v příběhu, v němž se protíná konflikt intelektu a lásky a dochází ke střetu čtyř archetypů.

Herečka sice brilantně interpretuje teorii relativity, ale zůstává sexuálním symbolem. I když se snaží vědce svést, nezdaří se jí to. V náznacích se vlastně ukazuje smutný osud obou hlavních hrdinů (ona nemůže mít dítě, on je pronásledován politiky, kteří usilují o jeho objevy).

Když na scénu vstupuje Hereččin manžel Basketbalista, plně se rozvíjí hlavní téma: střet racionálního, vědeckého konceptu světa, a přístupu vědomě zjednodušujícího, až banalizujícího, založeného na neintelektuálním chápání lásky.

Postavy jsou – spíše než živoucími figurami – reprezentanty určitých postojů či typů.

Hra byla poprvé uvedena v londýnském Royal Court Theatre v roce 1982 a vznikl podle ní v polovině osmdesátých let i stejnojmenný film (rež. Nicholas Roeg).

Paul Rudnick (USA)

NEW CENTURY (NOVÉ STOLETÍ)

3 m, 3 ž

Komedie o sexuální identitě (a mateřství) ve čtyřech obrazech. V prvních třech se představují postavy: nejprve židovka Helena, která má tři děti (lesbu, transsexuála a sadomasochistu), poté homosexuální televizní bavič Charles a jeho asistent Shane, a nakonec Ellen, jež se po smrti syna (homosexuála, který evidentně zemřel na AIDS) maniakálně upíná k ručním pracím. Jednotlivé části – ve dvou případech monologické – jsou výrazně komediální, autor se v nich vysmívá nejen homofobii, ale i současné rozmlžené sexuální identitě či zálibě některých amerických žen v nesmyslných ručních pracích (zde nachází paralelu k těžko pochopitelnému umění ve veřejném prostoru) či nákupní mánii. Výrazně satirický charakter – hra místy připomíná proslulé americké stand-up comedies – má i sentimentálnější linky (např. když Ellen vzpomíná na svého syna či na cestu do N.Y. po 11. září).

V závěrečné části se všechny figury setkávají v porodnici, zde dominují úvahy nad osudem čerstvě narozených dětí, mateřstvím, nenaplněnými životními očekáváními atd. Hra končí společným tancem v novém televizním programu Charlesova asistenta Shana, který jako hosty pozve všechny zmíněné tragikomické figury.

Dvě části kompozice byly uvedeny dříve samostatně (2004).

Hra byla poprvé uvedena v dubnu 2008 v Lincoln Centre Theatre v New Yorku v režii Nicholase Martina.

Sarah Ruhl(ová) (USA)

DEAD MAN'S CELL PHONE (MOBIL MRTVÉHO MUŽE)

2 m, 4 ž

Jean přijme hovor na cizím mobilu, marně vyzvánějícím v restauraci. Teprve v průběhu hovoru zjistí, že přitažlivý muž, který jej „odmítal“ zvednout a rušil tím okolí, je mrtev. Jean přivolá stejným mobilem policii a nakonec, vedena podivným pocitem spřízněnosti s mrtvým, si mobil nechá – a tím vstoupí do jeho „života“. Seznámí se s jeho milenkou, s jeho matkou, paní Gottliebovou, s jeho ženou Hermií a bratrem Dwightem. Vydává se za Gordonovu (tak se onen muž jmenoval) bývalou kolegyni a nechává na fantazii ostatních, proč si právě ji v poslední den svého života vybral za svého „posla“. Pro každého má totiž Jean připraven jeho vzkaz, který zásadně vylepšuje Gordonův obraz v očích jeho blízkých. Nové kontakty však začínají ovlivňovat i Jeanin vlastní život: mezi ní a Gordonovým bratrem Dwightem se rodí romantický vztah, silnější je však stále Gordonovo tajemství. Jean se doví, že Gordon se živil obchodem s lidskými orgány. I tady se Jean nechá strhnout k „záchranné akci“. Uposlechne výzvu Gordonovy „obchodní partnerky“ a vydá se pro „zásilku“ do Johannesburgu. Na místě odmítne pokračovat v transakci, je však ženou (Gordonovou milenkou?) fyzicky napadena. Vydá se na cestu do záhrobí, kde se konečně setkává s „živým“ Gordonem. I pro něho má Jean milosrdnou

lež, která je možná pravdivější než realita. Gordon ji však opouští, aby se vydal hledat planetu, na níž bude čekat na svou matku, jedinou ženu, která ho kdy opravdu milovala. A Jean prudce zatouží vrátit se k Dwightovi. Skutečně se probudí v Johannesburgu v jeho náručí, jenže uplynuly měsíce, kdy o sobě nevěděla. Mnoho věcí se zatím změnilo a dílo dokončí její vyprávění o tom, co "zažila": když se Gordonova matka dozví, co její syn Jean řekl, spěchá nejrychlejší cestou za ním v groteskní sebevraždě. Dwight a Jean se odhodlají k absolutní lásce.

Ruhlové hra v poetické nadsázce evokuje to, jak mobily změnilý náš svět citů. Ozvláštňuje ji lehce surrealistickým stylem připomínajícím paradoxně svět let čtyřicátých – svět „filmu noir“, chandlerovských detektivek, romantiky slavné Casablanky – svět tajemných bytostí, po nichž zůstávají jen plné hlasové schránky a odeslané sms.

Světová premiéra hry autorky dnes již slavného titulu *The Clean House* se konala 15.6.2007 ve washingtonském Woolly Mammoth's Theatre, mezitím ji uvedla i další významná americká divadla: *Steppenwolf* v Chicagu a newyorské Playwrights Horizons.

Richard Greenberg (USA)

VIOLET HOUR (FIALOVÁ HODINA)

3 m, 2 ž

New York, 1919. John Pace Seavering, absolvent Princetonské univerzity a válečný veterán, musí jako mladý perspektivní nakladatel vyřešit jeden závažný problém: má vydat poněkud obsáhlý, ale velmi vydařený román Denise McClearyho, svého dobrého přítele a spolužáka ze studií, nebo memoáry Jessie Brewsterové, černošské tanečnice, která je zároveň jeho milenkou? Denis potřebuje román vydat, aby se blýsknul před otcem své snoubenky, Rosamundy. Pokud by nesehnal nakladatele, jeho tchán, velký masný magnát, Rosamundu vydědí a ta pohrozila, že za těchto okolností spáchá sebevraždu. Na druhé straně, Jessie zbývá už jen pár let života a spoléhá na Johna jako na jediného nakladatele, který může její knihu vydat.

V tuto chvíli se na scéně objevuje záhadný stroj, který nepřetržitě chrlí stránky knih, z nichž se naši hrdinové dočítají o své budoucnosti. Gidger, Johnův asistent, se dozví, že jeho život bude z historického hlediska zcela zanedbatelný, zatímco jeho pes bude slavný. John se zase dočte, že z něj bude velký a významný nakladatel nezávisle na tom, jakou knihu se rozhodne vydat. Budťo přijde o svého nejlepšího přítele, nebo o svoji partnerku.

Zatímco záhadný stroj chrlí stránky odborné literatury z konce století, tj. z konce dvacátého století, John a Gidger nemohou vyjít z úžasu, a to nejen nad tím, co se bude dít, ale i nad prapodivným jazykem naší epochy, který je pro ně stejně fascinující jako sama budoucnost. Postavy nevidí svoji budoucnost jako takovou, vidí ji tak, jak bude zpětně (jako minulost) nahlížena a komentována očima a jazykem naší doby.

Greenbergovy postavy jasně odkazují na skutečné historické figury. Postava Johna odkazuje na velkého amerického nakladatele Maxwella Perkinse, postava Jessie na slavnou Josephinu Bakerovou a Denis s Rosamundou nepředstavují nikoho menšího než manžele F. Scotta a Zeldu Fitzgeraldovy. Greenberg tak rozehrává velmi rafinovanou hru, kdy za prolínání reality a fikce může plně rozvíjet své úvahy nad jazykem, který se mění s každou generací, a nad historií, která je jen náhodnou koláží dochovaných dokumentů, které často o skutečných historických událostech vypovídají jen pramálo. Greenberg poukazuje na relativitu, subjektivitu a selektivitu dějin, rozdíl mezi skutečností a jejím historickým záznamem, poukazuje na historii jako interpretaci a především se snaží nabourat mýtus o pravdivosti a objektivitě dějin.

Mark Bowen (USA)

WHEN THE WATERS ROSE (KDYŽ SE VZDEMULY VODY)

2 m, 1 ž

aktovka

Globální oteplování přineslo jako obvykle do západoanglického hrabství Gloucestershire

záplavy, které ovšem každým rokem mohutní. Centrála místní taxislužby nabyla klíčového významu pro celou oblast. Její majitelka Lisa navíc nemá zrovna šťastný den. Právě ji opustil manžel a nesežene-li dost peněz na výlet do Disneylandu pro svoji malou dceru, ztratí možná i ji. Navíc musí odolávat dvoření dalšího smolaře - novináře Paula, který pro své problémy s alkoholem (i jeho opustila žena) ztratil práci v lokálním deníku. Vzednutí vod přivede nakonec do Lisiny kanceláře třetí postavu - cizince. Mladý filmař se nehledě na okolnosti chce vrátit do místa právě skončeného natáčení, aby vyřešil svůj soukromý problém. Zatímco Joe - marně - čeká na volné taxi, Lisa s Paulem se začínají dohadovat o jeho motivech a plánech, a ty jim vzhledem k tomu, čím sami procházejí, nejsou ale ani trochu sympatické. Jejich jednání se začne spontánně obracet proti němu. Lisin lehce kriminální čin může - ale nemusí - pomoci dvěma neznámým ženám, do jejichž života Joe zasáhl. Každopádně ale vyřeší Lisinu krizovou finanční situaci.

Aktovka mladého amerického dramatika, žijícího v Praze, se umístila mezi finalisty letošní dramatické soutěže týdeníku Prague Post.

Německy psaná dramatika

Ozvěny Mülheimu 2008

Dea Loher (Německo)

DAS LETZTE FEUER (POSLEDNÍ OHEŇ)

4 m, 4 ž

Tragická dopravní nehoda je jen první kostka domina, která spustí řetězovou reakci dalších událostí. Policistka pronásleduje opilého, rychle jedoucího řidiče a usmrtí při tom malé dítě přecházející ulici. Jediným svědkem tragédie je kolemjdoucí cizinec, válečný veterán Rabe, který si však to, co viděl, nechává pro sebe, což se stává zdrojem jeho soužení. Lidé v jeho okolí se snaží všemožně přijít na kloub jeho tajemství, čímž se začínají odkrývat i křehké vztahy mezi nimi. Další postavy jsou groteskní přehlídkou trpících - policistka, rodiče dítěte, jeho dementní babička, sousedka s amputovaným prsem, nezaměstnaná milenka opilého řidiče. Jiné dvě ženské postavy si naopak drží odstup a fungují jako chór, komentující utrpení ostatních.

V interiérech domu a bytů v něm defilují lidská osamělost, smutek, pocit viny, špatné svědomí, různá traumata. Postavy vyprávějí své příběhy, postupně odkrývají svoji minulost, jež se prolíná s přítomností, nahlížíme do osamělého, klidného soukromí malířky, učitelky klavíru či dogy jménem Humboldt. Tu některá z postav sedí ve spodním prádle s fénem na vaně, jiná leží na podlaze či přes žehličku. Byty naplňují rozhovory o aktuálních problémech, např. terorismu, válce, nezaměstnanosti či vzdělání.

Závěrečná katastrofa, totiž oheň, náhle uzavře či změní osudy protagonistů – někdo při něm zemře, někdo osamocen zůstává, jiný se stěhuje či končí na psychiatrii. Byty jsou zanechány opuštěné, život jde dál, pro mnohé to znamená vysvobození.

Hra měla premiéru v roce 2008 v Thalia Theater Hamburg v režii Andree Kriegenburga. Byla zvolena jako nejlepší německá současná hra v rámci festivalu současné německé dramatiky v Mülheimu i na přehlídce nových evropských her ve Wiesbadenu v roce 2008.

Philipp Löhle (Německo)

GENANT GOSPODIN (JMÉNEM HOSPODIN)

2 m, 1ž, hrají více postav

Kdysi dávno, když měl ještě Hospodin u sebe lamu, byl svět v pořádku. Ale dnes? Greenpeace mu lamu zabavil a Hospodin neví, co si počít. Porozumění nenajde ani u Anetty, která ho opouští, ani u přátel. Jedni ho přivedou na „správnou“ cestu peněz a materiálního vlastnictví, druzí zneužijí jeho bezelstnosti a názoru na svět k vlastnímu prospěchu. A tak se např. Anetta nechá Hospodinem zastoupit na pohřbu či Norbert vyškemrá jeho poslední kus nábytku,

televizor, pro svoji průkopnickou uměleckou instalaci „tempus fuck it“. Ani vlastní matka nemá pro Hospodina sluchu. Když pak proti své vůli přijde k tašce plné peněz, začne se o něj zajímat kromě přátel i policie.

Autor vtipným příběhem popisuje naši globalizovanou kapitalistickou současnost z pohledu jejího outsidera. Text není zas až tak sarkastický, jako spíš bláznivě šaškovský. Hospodin žije svými dogmaty a jedná neagresivně, z pohledu okolí naivně, jako by ho všechny lži okolí zdánlivě nezajímaly – ale zajímají.

Jde o střízlivý, ale i poetický jevištní experiment, jehož kvality mj. dokazuje, že text byl nominován s dalšími sedmi do soutěže o nejlepší německy psanou současnou hru, a byla tak uveden v rámci festivalu současné německé dramatiky v Mülheimu 2008. Hru uvedl Schauspielhaus Bochum.

Ewald Palmetshofer (Německo)

HAMLET IST TOT. KEINE SCHWERKRAFT (HAMLET JE MRTVÝ. BEZ GRAVITACE)

3 m, 3 ž

Dani a Mani se objevují doma kvůli babiččiným narozeninám. Kromě toho zrovna zemřel jejich kamarád z dřívějška, Hannes. Takže po oslavě narozenin následuje pohřeb, na kterém potkají Binu a Oliho, staré přátele, ke kterým měli hodně blízko. Oli měl také určitý zájem o Dani, ale ta je sestra Maniho a přes to nejede vlak. U Biny to bylo snazší, a proto jsou teď manželé. Rodiče Dani a Maniho, Kurt a Caro, jsou k životu a k Bohu také dost skeptičtí. Všichni čekají, že se něco stane, ale z nebe pomoc přijít nemůže, protože je prázdné...

Hra předvádí zarputilost a nevoli postav, nečinných a bez perspektivy. Nebe je prázdné, přírodní zákony maximálně lyrický žert, vše je ovládáno totální ekonomizací, svět se otáčí jako centrifuga a otázka bytí či nebytí ztrácí na významu, když už je o nebytí rozhodnuto.

Autor útočí naléhavou slovní komikou, pohrává si při tom s rytmem a jazykem a zaplétá postavy do problémů, z nichž nakonec zůstává pouze otázka: rezignovat, nebo jednat?

Hra byla nominována v soutěži o nejlepší německy psanou současnou hru a byla uvedena v rámci festivalu současné německé dramatiky v Mülheimu 2008. Měla premiéru ve vídeňském Schauspielhaus.

Lukas Bärfuss (* 1971, Thun, Švýcarsko)

- dramatik, spisovatel. V roce 2003 zvolen časopisem Theater heute dramatickým talentem. Spolupracuje např. s divadly Schauspielhaus Bochum nebo Thalia Theater Hamburg. V roce 2000 dal o sobě vědět groteskou Meienbergs Tod (Meienbergova smrt) o stejnojmenném novináři, úspěchy slavily jeho hry Sexuální neurozy našich rodičů (Die sexuellen Neurosen unserer Eltern, 2005, přeložil Josef Balvín) – přeložena do 12 jazyků - a Autobus (Der Bus, 2005, přeložil Josef Balvín), v roce 2007 vyšly další hry o aktuálních problémech ve Švýcarsku, Alices Reise in die Schweiz (Alice jede do Švýcarska) pojednávající o euthanázii, Die Probe (Zkouška) a Amygdala. Jako prozaik debutoval novelou Die toten Männer (Mrtví muži, 2001), ale s ohromným úspěchem alespoň v německy mluvících zemích se setkal román Hundert Tage (Sto dní, 2008), v rychlých střízích a očima švýcarského humanitárního pracovníka až sarkasticky popisující sto dní genocidy ve Rwandě v roce 1994.

ALICES REISE IN DIE SCHWEIZ (ALICE JEDE DO ŠVÝCARSKA)

3 m, 3 ž

Alice, která žije v severním Německu, chystá sebevraždu. Trpí bolestmi, ale nechce skákat z okna, ani alkohol a prášky nepřicházejí v úvahu, také se vše musí obejít bez krve. Alice navíc nechce své rodině přidělat práci – je pořádkumilovná a nesnese pomýšlení, že by někdo uklízel její mrtvolu. Potřebuje zkrátka nutně něčí pomoc - naštěstí se setkává s Gustavem, který může zmírnit její trápení, je totiž lékař. Navrhuje Alici řešení – pentobarbital, třígramová dávka, euthanázie. Alice se tedy vydává do Švýcarska, kde něco takového není zakázáno. A

Švýcarsko se zdá být krásnou zemí s ochotnými lidmi...

Další hra z volného cyklu, který se zabývá aktuálními otázkami a problémy nejen švýcarské či evropské společnosti.

Hra měla premiéru v březnu 2005 ve švýcarském Theater Basel.

AMYGDALA

variabilní obsazení

Jak říká podtitul hry, jde o „kompletní fragmenty jednoho nekompletního města“. Zlomkovité scény a působivé obrazy analyzují lidské nevědomí.

Dva muži se účastní experimentu, při kterém se má přesně zjistit, ve které části lidského mozku je uložen smysl pro spravedlnost, vzájemné sociální působení a nesobecké chování. V případě plné oboustranné důvěry čeká na úspěšné účastníky pokusu velká finanční odměna.

Jiná scéna: žena stojí na okraji lesa tváří v tvář zvířeti, jež jí vidí přímo do duše, která je prázdná. Její manžel má jinde jiné problémy: má tu čest uvítat ve svém výzkumném oddělení významného fyziologa mozku, setkání se však zkomplikuje a zvrhne téměř ve stylu Woodyho Allena.

Autor v této fragmentální hře konstatuje nevyhnutelnost lidského selhání. Jde o znepokojivý, absurdní scénický konglomerát, jehož hlavním tématem jsou hlubiny lidské psychy i základní principy lidské existence a civilizace, jízda mezi fragmenty našich duší, jež vyvolává smích, možná cynický.

Další hra z volného cyklu, který se zabývá aktuálními otázkami a problémy nejen švýcarské či evropské společnosti.

Hra měla premiéru v únoru 2007 v mnichovském divadle Kammerspiele.

DIE PROBE (ZKOUŠKA)

3 m, 2 ž

Lukas Bärfuss si díky svým hrám získal pověst "specialisty na nezodpověditelné otázky současnosti". Tato charakteristika se dá nepochybně vztáhnout také na tuto hru - ta je takovými otázkami přímo přeplněná. Do popředí se derou otázky spojené se sociálním a biologickým otcovstvím.

Ve hře zazní replika: "V případě nevěry zůstává biologické otcovství neurčitelné." Dokonce když ani nevěrná manželka nedokáže s naprostou jistotou říct, kdo byl otcem jejich dětí, a pro nevěru neexistoval žádný přímý svědek, stačí, aby žena jenom mlčela a dokázala tak vytvořit pro zúčastněné, a především pro dítě, nejpříznivější prostředí. Konstrukt západní rodiny funguje, jelikož sociální otcovství matka určila. Ve spleti nejednoduchých problémů se uplatňují i otázky politické, ale postavy Bärfussovy hry nejsou pouhými nositeli tezí. Bärfuss spíše dává život svému diskursu a zaplétá diváka (a sám sebe) do složité komplexnosti konfliktů.

Hra měla premiéru 2. února 2007 v mnichovské Kammerspiele v režii Lars-Ole Walburga.

Thomas Freyer (Německo)

SEPARATISTEN (SEPARATISTÉ)

3 m, 2 ž

Panelákové sídliště kdesi ve východním Německu. Některé domy již zejí prázdnotou, celá čtvrť má být „odstraněna“. Když ale dorazí těžká technika, postaví se jí do cesty ozbrojené povstání obyvatel, kteří ještě na sídlišti zůstali, v čele s mladým Johanem – v ulicích se objeví barikády a noční hlídky, je přerušena elektřina, sídliště je obeháno plotem. Na rozdíl od Berlínské zdi nemá ale plot za úkol nepustit nikoho ven, ale naopak dovnitř, na území, které se má stát jakousi předindustriální idylou. Rebelové si tajně pořídí zbraně, zboží ze supermarketů prohlásí za společné. Již žádné ohlupování médií, žádné poroučení z venku, žádné obchodování se zbožím! Místo toho autonomní zásobování a místní správa. Zásoby sice vydrží na rok, ale

obyvatelé začnou soběstačně pěstovat obilí a další plodiny na loukách u sídliště. Nikdo sice neví, jestli nový systém bude fungovat, ale povstání se brzy stane inspirací pro celou zemi – mnozí se snaží dostat přes plot do fungující komunity. Jde o utopii, či o realitu?

Hra vykresluje lidi, jimž revolta zcela obrátila jejich dosavadní životní návyky a probudila je z letargie. Otevírá se náhle více možností a hra tomu napomáhá mj. neustálým střídáním časové perspektivy – ještě během přípravy povstání o něm postavy vyprávějí jako o něčem, co již patří minulosti, možná jde jen o fata morgánu uprostřed pouštního písku, který nakonec vše zavál. Vše se skutečně stalo, nebo šlo jen o útěk před realitou, který se nikdy nepříhodil? Nastává otevřený konec - možná v troskách sídliště stále doutná utopie jako uhlíky v ohništi.

I v Česku je mnoho komunistických sídlišť, které by mohl při troše fantazie postihnout podobný osud.

René Freund (Rakousko)

HAPPY HOURS

3 m, 1 ž

Komedie

Hra se odehrává v baru, kde se pravidelně po práci, v době happy hour schází dva nejlepší přátelé Rainer a Walter. Rainer je typický nespokojený čtyřicátník, který má pocit, že v životě nic nedokázal, nebaví ho zaměstnání, neboť je neustále ve shonu, nerozumí si s manželkou a děti jsou sice prý to jediné, co se mu povedlo, nicméně i ony mu neskutečně lezou na nervy. Walterovi už táhne na šedesát a tváří se jako úspěšný a bohatý grafik, který slaví úspěchy nejen v práci, ale i u žen, což však není ani zdaleka pravda. Žije osaměle, má sice syna, ale s tím se nestýká. Dalším návštěvníkem je mladík Michael, který pracuje jako žurnalista v oblastních novinách, kam píše o soudních procesech, neboť vystudoval práva. Michael do baru chodí proto, že se mu velice líbí tamější barmanka Nina.

Jednou v pátek v podvečer zatáhne Walter Michaela do své konverzace s Rainerem. Ten má jet v sobotu se svou ženou Bettinou, jejich dětmi a Bettininými přáteli Reisingerovými kousek za město do jedné restaurace s velkým dětským hřištěm. On však přírodu i Reisingerovy nesnáší a navíc tvrdí, že o tom nevěděl, a dohodl tudíž na onen den večeři s jinými přáteli v jisté luxusní restauraci. Michael se mu snaží poradit, Rainer však neústupně tvrdí, že na rodinný výlet nepojede, protože to chápe jako svou prohru vůči manželce.

V pondělí se všichni opět sejdou v baru. Rainer vypráví, že jeho přátelé nakonec večeři odřekli, a tak přece jen jel s rodinou a Reisingerovými za město. Vrací se odtamtud jako vyměněný – najednou miluje přírodu i biostravu, kterou vaří v tamní restauraci. Zamíloval se tam totiž do mladičké servírky Uschi a ještě ten večer za ní opět odjíždí. Manželce namluvil, že jede na služební cestu.

Hned další den se rozhodne říct ženě pravdu a nechat se rozvést. Bettina je připravená ho totálně zničit, což ani nebude tak těžké, neboť podle zákona jí bude muset odevzdávat dvě třetiny svého platu. Rainerovi to nevadí, neboť je do Uschi úplně zblázněný, Waltera však situace jeho přítele velmi trápí. Radí se o tom s Michaelem, a ten mu sdělí, že jedinou možností, jak se vyhnout placení tak velké dávky, by bylo, kdyby se Bettina dopustila těžkého porušení manželství, jako například nevěry. Tu se mu Walter svěří, že Bettina Rainera skutečně podvedla, a to s ním, před třemi měsíci po jedné oslavě, které se Rainer nemohl zúčastnit, jelikož byl na služební cestě. Je připravený Rainerovi vše říct. Zničí tím sice pravděpodobně jejich přátelství, ale pro něj je důležitější, že mu pomůže.

Mezitím se Rainer rozhodne, že se vrátí k Bettině. Jeho idylka na statku s Uschi už totiž skončila, neboť ta ho nejprve zapojila do prací na opravě stavení a pak si našla dalšího milence. Během dlouhého rozhovoru s Bettinou mu žena prozradí, že ho s Walterem podvedla. Rainer okamžitě běží do baru, kde ubohého Waltera zmlátí. Bettina ale nakonec vše vezme zpět s tím, že si tu nevěru jen vymyslela, aby se mu pomstila. Vše tedy končí šťastně. Rainer a Bettina jsou opět spolu, Rainer se usmíří s Walterem, ten konečně na Michaelovu radu naváže kontakt se svým synem a Michael se dá dohromady s Ninou.

Peter Weiss (Německo)

INFERNO

8 m, 2 ž

V 60. letech 20. století plánoval Peter Weiss (1916 - 1982) trilogii, zpracovávající tematicky Dantovu *Božskou komedii*. Divadlo světa mělo být dějištěm vztahů v občanské kapitalistické společnosti. Třetí část trilogie, *Die Ermittlung - Zjišťování*, vyšla v roce 1965. První část zamýšlené trilogie, *Inferno*, byla nalezena teprve v pozůstalosti a vyšla v roce 2003. Zrcadlí revoluční nálady v Německu 60. let 20. století, kdy mladá generace ostře vystoupila proti svým rodičům s minulostí nacistického Německa.

Jak píše autor: „Inferno je Německo dneška [...] vrazi z dřívějška u kormidla moderního hospodářství, průmyslu, 'kultury'“. Básník „Dante“ se vrací do země plné viníků, kteří chtěli zničit i jeho. Společnost neztrestané viny chce zneužít Danteho vlastních pocitů viny, aby ho začlenila do své struktury. Když Dante konečně odmítne, ukáže společnost inferna svoji tvář, najde nový způsob odstranění nepohodlného – blahosklonně mu dovolí, aby dožil v ústraní.

V *Infernu* zpracovává Peter Weiss svůj pohnutý osud židovského emigranta na sklonku 2. světové války a svoji spisovatelskou dráhu ve švédském exilu, stejně jako zkušenosti s oběma tehdejšími německými státy. Hra je psána po vzoru *Božské komedie* a antického dramatu ve verších, využívá např. i funkce chóru a masek.

Měla premiéru v lednu 2008 v Staatstheater Karlsruhe v režii Thomase Krupy.

Katharina Schmitt(ová) (Německo)

PLATZ DER REPUBLIK (NÁMĚSTÍ REPUBLIKY)

8 m, 2 ž

„Násilí jako prostředek protestu chudých“

K napsání této hry autorku inspirovaly nepokoje v pařížských chudinských čtvrtích, jejichž obyvatelé zapalovali a ničili prakticky všechno, na co narazili, včetně aut, obchodů, škol a jiných veřejných budov. Nejedná se však o realistické vylíčení událostí, ty se staly pouze volnou předlohou, hra je spíše rychlým sledem úsečných replik, které jí dodávají celkovou dynamiku. Postavami jsou mladí demonstranti ne jedné straně, policista, premiér, jeho žena, masér a bodyguard na straně druhé. Důležitou úlohu hraje i motiv ohně – ať už v podobě zápalek v temné místnosti či hořících ulic.

V jistém městě právě probíhá vzpoura - nespokojený „proletariát“ vychází do ulic, vzbouřenci zapalují auta i domy. Jejich heslo zní: Premiér musí pryč! Vládne výjimečný stav, mládež útočí na policisty a naopak. Premiér se mezitím, jakožto správný velký státník, připravuje na svou cestu na předměstí a následný projev na náměstí Republiky. Jeho žena, která si je jistá, že na něj bude spáchán atentát, usilovně přemýšlí, jaké šaty si obléknout, aby před zraky fotografů působila stejně elegantně jako kdysi čerstvě ovdovělá Jackie Kennedyová. Premiér je mrtev, vzpoura však pokračuje. Poslední replika jednoho z mladých rebelů zní: „Takový je běh věcí“.

Theresia Walser(ová) (Německo)

DIE LISTE DER LETZTEN DINGE (SEZNAM POSLEDNÍCH VĚCÍ)

černá komedie

3 ž

Dvě starší dámy, Pia a Helen, se rozhodly, že osvobodí svět od své existence a že se nechají upálit. Za tímto účelem si v poli postavily hranice a nyní čekají, až se objeví nějaký inkvizitor, který by je zapálil. Mezitím vzpomínají na minulost, Helen na svého dávno zesnulého manžela, Pia na vězně odsouzené na doživotí, jimž doposud poskytovala duchovní útěchu. Kromě toho si představují, jak asi bude probíhat setkání s Bohem, co jim asi řekne a na co se jich bude vyptávat. Helen má strach, zda vypnula sporák. Pia se obává, že je nehořlavá.

V tom se v poli objeví potenciální inkvizitor v podobě neznámé mladé ženy Giorginy. Ta brzy pochopí, co mají Pia a Helen v plánu, a tak Helen požádá, jestli by si nemohla vzít její kufr plný

krásných šatů a vzpomínek. Helen se rozhněvá a Giorginu uhodí. To už se do celé záležitosti vloží Pia, která považuje za nemyslitelné, aby teď nechaly Giorginu odejít, protože by pak mohla rozhlašovat, že jí ublížily, což by zcela zkazilo dojem z jejich odchodu ze světa. Přes Helenin odpor tedy nakonec Giorginu zabijí a čekají na dalšího inkvizitora.

Lutz Hübner (Německo)
EHRENSACHE (VĚC CTI)

3 m, 2 ž

Byla spáchána vražda. Nicméně den začal slibně: dva mladíci, 17 a 19, se seznámí s dvěma dívkami, 15 a 16. Je víkend a domluví se, že všichni pojedou na výlet do Kolína nad Rýnem, udělají si hezký velkoměstský den, budou chodit po obchodech, večer si užijí na diskotéce a pak se uvidí. Cem (19) má auto i nějaké peníze, aby mohli někam zajít. Také dívky jsou rády, je to příjemná změna, oba chlapi jsou sympatičtí, vypadá to na skvělý den.

Nakonec ale leží šestnáctiletá Elena mrtvá na odpočívadle za městem, ubodána třiceti ranami nožem. Její mladší kamarádka Ulli vyvázne s těžkými zraněními jenom proto, že ji pachatelé považovali za mrtvou. Viníci jsou rychle zadrženi, ale co se onen den přesně stalo, zůstává nejasné. Každý má svůj úhel pohledu a vznikají různé verze nebo představy toho, co vedlo k takovému násilí. Co chtěli mladíci od Eleny, co jim odmítala dát? Odkud pochází jejich brutalita, když je okolí považovalo za mírné a přátelské? Jakou roli hrají v tomto příběhu představy o mužích a o ženách, uražená čest a rozdílný kulturní původ (chlapi pocházejí z turecké menšiny)? Jde tedy o příběh cizinců v Německu, nebo o drama frustrace, ponížení a emocionálních újem, které se dohromady stávají zápalnou směsí?

Autor ukazuje, že lidé spolu sice mohou žít ve stejném městě, ale zároveň ve zcela odlišných světech. Zaplétá čtyři mladistvé a soudního experta do psychologické hry, snaží se najít mechanismy cti, přátelství a touze po životě. Hra tak tematicky přechází od jednoduchého příběhu téměř až ke klasické tragédii.

Hra měla premiéru na konci roku 2005 v Theater Essen.

Ulrike Syha (Německo)
GEWERBE (ŽIVNOST)

tragikomedie

4 m, 2 ž

Tragikomedie využívající komiku převleků a dvojnicí. Dva herci a jedna herečka (kromě ústřední dvojice) totiž hrají více postav.

Hlavními a v podstatě jedinými stabilními postavami této hry jsou režisér Arthur a herečka Olga, jeho manželka. Opomineme-li drobné neshody v jejich vztahu, probíhá jejich život celkem normálně. Ovšem pouze do okamžiku, kdy Arthurovi za podivných okolností zemře otec, s nímž se už delší dobu nestýkal. Byl nalezen zastřelený v Budapešti, kde byl na dovolené. Od té chvíle má Arthur pocit, že vidí duchy. Nejedná se ale o duchy v pravém slova smyslu. Jsou to normální lidé, kteří jsou si ale k nerozeznání podobní. Otcův soused Otto je naprosto totožný s majitelem obuvnictví, kterého poznal v Budapešti, když tam odjel otce identifikovat. Svého známého herce Kurta zase podezírá, že se přestrojil za zaměstnance městských podniků, aby se vkradl do otcova domu pod záminkou odečtu stavu elektroměru.

Pod vlivem těchto událostí se rozhodne opustit svůj dosavadní život a stáhnout se do ústraní do otcova domu na venkově. Je přesvědčen, že se proti němu spiknul celý svět, že lidé kolem něj jsou jen najatí herci, dabléři, které kdosi platí. Jedinými reálnými lidmi jsou podle něj Olga a Otto, s nímž na venkově tráví veškerý čas. Olga se ho snaží přesvědčit, aby se vrátil do města, když ne do práce, tak aspoň k ní. Když ale zjistí, že má Arthur pletky s jistou blondatou sousedkou, kterou považuje za jeho asistentku z divadla, neboť je jí k nerozeznání podobná, nechá ho být a začne žít se svým kolegou Kurtem.

Po delší době se Arthur opět objeví v divadelní kantýně. Ale ne proto, aby se vrátil do práce, jak se zprvu domnívají jeho dřívější kolegové. Chce si jen vyzvednout své auto, aby mohl najít Ottu,

který záhadně zmizel. Zbyly po něm jen jisté katalogy s nabídkami dovolené, podle nichž usoudil, že bude zřejmě v Chorvatsku. Kromě toho chce Olgu zpátky. A ta také nakonec odjíždí do Chorvatska spolu s ním. Postupně se smiřuje s tím, že i ona vidí duchy. Servírka v jistém hostinci ve Švýcarsku je totiž také totožná s Arthurovou asistentkou a podobných dvojníků se pak na scéně objeví ještě celá řada. Dokonce i Arthur, který teprve v Chorvatsku zjistí, že i Otto byl pouze herec nasazený do jeho života, neboť tu vystupuje v roli nočního hlídače, nakonec Olgu opouští jakožto hotelový zaměstnanec.

John von Düffel (Německo)
KUR-GUERILLA (LÁZEŇSKÁ GERILA)

4 m, 3 ž

“Balet invalidů, hra o zdravotnictví, mezilidských vztazích a sexu”

Inken, Hagen, Manuel a manželé Miriam a Wolfgang si v lázních léčí své potíže se zády. V důsledku změn ve zdravotnictví však hrozí, že jejich skupina bude zrušena, neboť pojišťovny nadále nebudou jejich zdlouhavou a drahou léčbu hradit. Bezplatná bude nyní pouze pro osoby v obzvlášť kritickém stavu. Je jasné, že takový status rozhodně nemohou získat všichni. Rozhodnou se tedy situaci řešit poněkud svérázným způsobem. Hagen navrhuje, aby sami vybrali jednoho, kdo jejich skupinu dobrovolně opustí. Hlasování však dopadne nerozhodně. Kromě toho mezi výše zmíněnými pacienty vyvolá řadu problémů, neboť brzy vyjde najevo, kdo pro koho hlasoval. Inken tedy navrhuje, že by další den měli společně zahájit stávkou. K té už ale nedojde. Inken totiž ráno odjíždí hledat svou svéráznou matku Fatimu, s níž se zde po více než 20 letech opět setkala a která lázně údajně opustila poté, co jí lékaři zjistili rakovinu v posledním stádiu. Lázně opouští i Wolfgang, který se do Fatimy zamiloval a rozhodl se kvůli ní opustit svou ženu, která je mu stejně nevěrná. Zůstává tedy Hagen, Manuel a Miriam. A ti dva mají svůj pobyt „pojištěný“. Miriam má totiž poměr s jedním z lékařů a Manuel, který o tom ví, ho má v hrsti.

Hra analyzuje vztahy lidí v uzavřené skupině, zde v lázních, kdy jsou zúčastnění vystaveni netypickým nástrahám osudu. Název vyznívá poněkud ironicky - vzpoura se nepovede a velké ideály o přátelství a společném postupu se rozplynou jako pára.

Wolfgang Hermann (Rakousko)
ALS KÖNNT ICH EINFACH WEG VON HIER (JAKO BYCH MOHL JEN TAK ODEJÍT)

1 m

monolog

Muž sedí na svém oblíbeném rohu na mříži od šachty do metra a pozoruje spěchající kolemjdoucí. Je to outsider, vyděděnec společnosti, do které kdysi patřil – i on znal placení účtů, odpisy z daní, bezpečnostní schránku v bance. Teď jej okolí vnímá jako páchnoucí kreaturu, od které je dobré se odvrátit.

Myslí na ženu, která jej opustila, poté utekl z prázdného bytu do prostor metra. Někdy se u něj objevila láhev a už u něj zůstala...

Autor vykresluje portrét životního losera, který se ocitl na ulici, momenty, jež ho svedly na scestí, jsou pouze zmíněny.

Andreas Liebmann (Švýcarsko)
EXPLODIERT (VÝBUCHY)

4 m, 3 ž (14 postav)

Tématem hry určené pro 6 – 8 herců je rozpad rodiny po odjezu matky na delší dobu, zároveň děj metaforicky prostupují nevysvětlitelné výbuchy lidí v celé Evropě.

Evropou se šíří neznámá epidemie: lidé vybuchují zdánlivě bez příčiny a především bez trhavin. Zároveň exploduje i jiný problém - sledujeme stopy Thomase a Very a jejich dvou dcer. Vera odjede s muzikanty na pár měsíců do Mongolska a manželství s Thomasem se začíná

hroutit. Thomas se doma trápí, Vera na cestě naopak nachází nový smysl života. Thomas jí telefonuje, že se už nemusí vracet, a odjíždí s jednou dcerou na Sicílii, kde se snaží najít novou energii. Neslučitelnost intimity a velké vzdálenosti stejně jako žárlivost a potlačené úzkosti ničí zdánlivě stabilní vztah.

Hra ukazuje, jak vzdálený nám může být náš „bližní“, jak problematické může být naše rozhodnutí vystoupit ze stereotypů. Postavy se rozutečou po světě, nacházejí nové partnery, opouštějí svou zemi – co ji ale nahrazuje? Domněle pevné staré struktury jsou rozbořeny, explodovaly - některé z postav umírají.

Originální je především text hry. Autor experimentuje s jazykem, je zde mnoho střihů, místa děje se rychle střídají, postavy nedořkávají své repliky, mluví ústy jiných postav, názvy jednotlivých scén postavy deklamují. Na scéně se objeví kromě hlavních postav např. muzikanti, klauni či jednotlivé části těla.

Hra byla uvedena pod názvem *die toten von heilbronn* (mrtví z heilbronn) v roce 2007 v dramatické dílně vídeňského Burgtheateru a s úspěchem prezentována na Theatertreffen 2008 v Berlíně.

Stefan Lack (Rakousko)

LICHTSCHEU (SVĚTLOPLACHOST)

2 m, 2 ž

Jan a Magda jsou mladý manželský pár s nejlepšími předpoklady ke kariéře – ona je ambiciózní vědkyně, on snaživý univerzitní profesor uznávaný jako znalec genetické problematiky. Magda pracuje na vývoji terapie látkové výměny svého syna, který trpí poruchou vylučování porfyrů, doprovázenou bolestivou reakcí pokožky na světlo. Manžel se však nesmí o těchto pokusech nic dozvědět, poněvadž se cítí být vůdčí osobností etické komise a překročení určitých hranic vědeckého výzkumu je pro něj nepřijatelné. Dost na tom, že Magda kdysi pracovala pro velký farmaceutický koncern. Při jednom setkání Jana s Antonem, zástupcem tohoto koncernu, vypluje na povrch pravda o Magdiniých výzkumech a pokusech, nicméně Anton o nich neví nic určitého – jsou tedy obestřeny jistou dávkou tajemství. Magda nemůže důvěřovat ani svému šéfovi Emilovi, který je zároveň Janovým kamarádem, ale její výzkum podporuje, dokonce ani své vlastní matce, která se o dítě, jež se téměř neukazuje na světlo, většinu času stará a vidí v něm budoucího hrdinu. Nevyhnutelná tvrdá konfrontace se stává náročnou zkouškou manželského soužití. Zůstane Jan věrný svým přísným etickým principům, nebo se postaví na stranu své ženy?

Hra klade etické otázky – nakolik je ospravedlnitelné využívat genetické inženýrství k zásahům do lidské přirozenosti? Co se stane, když se v rodině střetnou vědecké a osobní zájmy? Genetický výzkum se zde stává morálním dilematem všech postav.

A ještě další...

Dorota Maslowska (Polsko)

DWOJE BIEDNYCH RUMUNÓW MÓWIĄCYCH PO POLSKU / A COUPLE OF POOR, POLISH SPEAKING ROMANIANS (PÁREK CHUDÝCH RUMUNŮ HOVOŘÍCÍCH POLSKY)

5 m, 4 ž

Černá komedie – groteska

Děj se odehrává během jedné noci „on the road“, pár kilometrů severně od Varšavy. Těhotná Dzina a herec televizní show Parcha se potkali na večírku. Děj hry začíná ve chvíli, kdy se oba musejí vrátit do Varšavy – ona zapoměla vyzvednout svého syna ze školky, on musí být v osm ráno na natáčení. Do auta se jim však násilím vnutí „párek chudých Rumunů hovořících polsky“ a společná cesta již nesměřuje na Varšavu. Rozjíždí se nebezpečná „road movie“ s excentrickým řidičem a opilou ženou. O půlnoci Dzina a Parcha vystupují ze svého luxusního vozu, aby vstoupili do zpuštělého baru Cymesik a poté do chatrče bláznivého starce.

Nakonec Dzina spáchá sebevraždu – dokonce dvakrát...

Důležitou složkou hry je řeč postav – ty jsou ve svých promluvách uvězněny, slova je terorizují a realita přestává být reálná. Postavy jsou oproštěny od jakékoli psychologie, jejich jazyk je parodií normální řeči, skládá se ze sloganů a citací z televizního světa. Jednotlivé příběhy se proplétají, střídají se monology, reminiscence minulosti i autorčiny komentáře. Téměř narkotické putování Dziny a Parchy tak připomíná surreálný sen, hororový i groteskní zároveň. Není jasné, zda se vše opravdu stalo. Autorka vtipně postihla současné vzorce „moderní“ mluvy, text je vtipný i sarkastický. Nicméně zobrazený groteskní a fantaskní svět je vlastně hořkým obrazem skutečnosti – je nejvíce znepokojivý a bolestný, zobrazuje-li sociální a národnostní problémy. Hra byla napsána pro varšavský Teatr Rozmaitosci v roce 2006 a do angličtiny přeložena pro Soho Theatre. Autorka je spisovatelka (novely) a píše do novin, toto je její první divadelní hra.

V agentuře k dispozici v polštině a v anglickém překladu.

Margareta Garpe(ová) (Švédsko)

LOVE YOU TOO (ÄLSKAR DEJ OCKSÅ)

2 m, 3 ž

V přímořském hotelu kdesi v západní Africe se setkávají členové dávno rozpadlé rodiny, bývalí manželé Max a Annie, rozvedení už více než 25 let, aby společně s jejich starší dcerou Mayou oslavili svatbu své mladší dcery Sanny. Hra se odehrává během jednoho dne, plného hektických příprav na svatební obřad a emocionálně vypjatých situací, způsobených předsvatební nervozitou všech zúčastněných.

Autorka rozehrává propletenec složitých rodinných a partnerských vztahů, kdy staré vzpomínky a křivdy jdou ruku v ruce s partnerskou, sourozeneckou a rodičovskou láskou. Max, obchodník a selfmademan, a Annie, novinářka a intelektuálka, se kdysi rozešli pro příliš veliké, neřešitelné rozpory. Během předsvatebních zmatků, se z jejich vzájemného špičkování postupně stávají nové námluvy, oba objevují starou intimitu i vůli začít znova i přes dávný krach jejich manželství. Složitý je i vztah obou sester. Starší Maya, válečná fotografka, musí neustále popichovat svoji mladší sestru, jež se jako manažerka několika módních butiků vydala spíše v otcových stopách. Obě sestry mají naprosto odlišný pohled na svět a naprosto odlišné ideály i životní cíle, zároveň však mezi nimi existuje obrovské pouto. Hra dobře vykresluje jejich zranitelnost i schopnost navzájem si poskytnout oporu.

Hra se nese v duchu anglického rčení o krvi, která je hustší než víno, o rodinném poutě, které je silnější než kterékoli jiné, aniž by o to rodinní příslušníci vždy stáli a aniž by s tím mohli cokoli udělat. S určitým nadhledem ukazuje komické hádky, do kterých se občas všichni nechají zatáhnout, děti, které jsou občas rozumnější než jejich rodiče, ale především obrovskou lásku a schopnost odpouštět.

Text je k dispozici v anglickém překladu.

João Bethencourt (Brazílie)

MEINE TOCHTER WIRD VATER (MOJE DCERA BUDE OTCEM)

4 m, 3 ž

komedie

Hra se odehrává v New Yorku v bytě jedné židovské rodiny.

Miriam a Emily jsou lesbičky. Žijí spolu šťastně už 5 let, a tak se rozhodnou spolu založit rodinu. Ve spermobance si vyhlédnou vhodného dárce, jistého Ralpa, se kterým se mezitím spřátelily, a Emily se nechá oplodnit. V souvislosti s tím se Miriam rozhodne, že svým konzervativním rodičům konečně oznámí, že má přítelkyni a že jim dá vnouče. Svě matce Sarah to řekne v den, kdy mají Ralph s Emily v pokročilém stádiu těhotenství její rodiče navštívit. Ta je z toho naprosto

zničená, nechápe, jak se to mohlo stát, vždyť Miriam byla vždy úplně normální dítě! Především ale Miriam zakáže, aby to řekla otci, protože se obává, že by pak prodělal druhý infarkt, a navíc má další den odjet na důležitou obchodní cestu, takže musí být v klidu a zdrav. Matka ho chce na vše ve vhodnou chvíli sama připravit.

Když se otec, Abraham, vrátí z práce, matka mu oznámí onu šťastnou novinu, že se stane dědečkem. Nechá ho však v domnění, že dítě s Ralphem čeká Miriam a že se jistě brzy budou brát. Když pak večer Miriam s Emily a Ralphem dorazí, následuje řada komických situací, neboť nikdo zprvu nechápe, že otec zná pouze část pravdy. Nakonec se Abraham domnívá, že jsou těhotné obě dívky, že oba jejich budoucí manželé jsou počítačové geniové, kteří dokonce pracují ve stejné firmě, a nejvíc ho těší fakt, že se oba nenarození chlapci budou jmenovat Abraham.

Později Sarah a Abrahama navštíví Abrahamův dávný přítel ze školy Samuel, aby se mu svěřil se svým trápením. Zjistil totiž, že jeho dcera je lesbička, žije se svou přítelkyní a nechala se oplodnit, aby spolu mohly založit rodinu. Abraham svého přítele velice lituje a děkuje Bohu, že jeho nic takového nepotkalo. Jelikož byt Samuelovy dcery je velmi malý, tak Abraham příteli slíbí, že mohou židovský rituální obřad spojený s obřizkou provést v jejich bytě. Je velice překvapený, že se i toto dítě bude jmenovat Abraham.

Mezitím co je Abraham na služební cestě, Emily porodí. Sarah Abrahamovi nadšeně telefonuje, že se stal dědečkem, a ten se urychleně, v domnění že Miriam předčasně porodila, vrací domů, aby stihl rituální obřad. Doma pak dochází k dalším zmatkům. Dorazí totiž i Samuel, který tvrdí, že se ve stejný den u nich bude konat i obřizka jeho vnuka. Teprve když rituál začne a dědeček dítěte je vyzván, aby ho při obřadu držel, čehož se s nadšením ujímá jak Abraham, tak Samuel, vyjde najevo, že jsou oba dědečkové stejného dítěte. Emily je totiž Samuelova dcera. Abraham nejprve nemůže uvěřit, že je jeho dcera lesba. Nakonec ale láska k vnukovi překoná jeho zlost a se situací se smíří. Vždyť už jako malí kluci si se Samuelem přáli, aby se jejich děti vzaly.

Hra je v agentuře k dispozici v německém překladu.

Shoji Kokami (Japonsko)

TRANCE

2 m, 1 ž

Hlavní téma - krize třicátníků v Japonsku.

Za psychiatrickou Reiko přichází nový pacient, bývalý spolužák Masa, nyní bezvýznamný novinář na volné noze. Na chvíli to vypadá na šťastné setkání bývalých nerozlučných přátel, za chvíli se ale ukazuje, že půjde o profesionální pomoc.

Někdejší trojici přátel ve středoškolské izolaci brzy doplňuje i Sanzo, homosexuál, který pracuje v pochybném klubu.

Masa začne trpět schizofrenií: má pocit, že je japonským císařem, jenž se ovšem musí zcela vzdát své identity, aby mohl zastupovat všechny. Jeho stav se zhoršuje, Reiko je jeho ošetřující lékařkou a Sanzo se o něj stará. Chvilky, kdy je sám sebou, jsou stále kratší, mezitím se dozvídáme víc o Sanzovi a Reice, o jejich osudech, smutcích a „ztracených identitách“.

Hra s dynamickou, až epickou, střihovou strukturou, jež se blíží filmu či klipům, má překvapivé vyznění: už tak narušené identity se ještě převrátí a v závěru není jasné, kdo je vlastně pacient a či je ta která fixní idea.

Text reflektuje motivy moderní osamělosti, odcizenosti, neschopnosti být sám sebou, a zasazuje je do pulsujícího velkoměsta plného spěchu, barů, pohodlí a izolace.

Hra měla japonskou premiéru v roce 1993, světovou (anglickou) v červnu 2007 v Bush Theatre v režii autora.

Hra je v agentuře k dispozici v anglickém překladu.

Dušan Spasojević (Srbsko)
ODUMIRANJE (ODUMÍRÁNÍ)
2 m, 3 ž

Drama pro dvě starší herečky, jednu mladou a jednoho staršího a jednoho mladého herce. Drama je tematicky ukotveno v prostředí tradičního srbského venkova. Od dětí se předpokládá slušnost, dobré vychování, ale také vděčnost za přenechání rodinného jmění, které se dědí z generace na generaci. Zobrazeny jsou dvě sousedské rodiny, které kromě tragických událostí, jež je postihly, spojují přátelské vztahy.

Hlavní postavou je Milica, starší žena, která je odsouzena osudem a nevďečností syna Janka (odejde za prací do ciziny) zestárnout sama a v naprosté chudobě. Především jí se týká ono „odumírání“. Druhou hlavní postavou je soused Strahinja, se kterým Milica udržuje ony přátelské sousedské vztahy a který je jí ve všem silnou oporou až do dne, kdy on a jeho žena Jovanka tragickým způsobem zemřou. Postavy doplňuje ještě jejich dcera, Stamenka.

Hra vypovídá o samotě člověka, o beznaději, o stárnutí v době překotných sociálních změn.

Hru uvede v nastudování bělehradského Atelje 212 Mezinárodní festival Divadlo v Plzni v září 2008.

Ivana Sajko (Chorvatsko)
EUROPA
monodrama
1 ž

Dříve než Evropa získala politický charakter, měla mýtickou podstatu. Nyní jsme svědky zpětného vývoje, kdy se od politické skutečnosti proměňuje k obnovenému mýtu. Ačkoli se to může jevit jako krok zpět, znamená to vlastně – jako v každé správné tragédii – opětovné posílení stávajícího sociálního řádu, jeho vyhlášených hodnot a hierarchií.

Hra pátrá po úloze divadla jakožto prostoru, který – s velmi málo výjimkami – tomuto opětovnému posílení tradičně slouží. Největší pozornost věnuje tomu, jak je možné docílit odstranění politické praxe, která ovládá nedivadelní skutečnost, přičemž současně používá její prepolitizovaný diskurs. Točí se kolem Evropy jako jakéhosi těla bez orgánů, vědoma si její naprosté povrchnosti a chybějící hloubky. Když se pokouší vyprávět příběh jejího původu a fungování ve změněných socio-ekonomických podmínkách, přináší pouze uklidňující příslib, že válka, kterou vede, zůstane za jejími hranicemi a že se její sjednocující síla nebude vytrácet. A to je její všechno a zároveň nic.

Monodrama znázorňuje Evropu jako dialektické hnutí směrem od drsné politické skutečnosti s jejími určujícími pojmy, jako je nejistota, vyčlenění ze společnosti, nezaměstnanost, volné tržní hospodářství atd., až k novým mytologiím a jejich možnostem nastolit mír.

Hra spojuje text autorky s filmem Michelangela Antonioniho *Zvětšenina*, a sice se scénou, v níž je předveden proces zvětšování fotografií - začíná jako jakési okrajové dílo a prochází následným rozšiřováním. Výsledek? Člověk nakonec není mj. schopen odkrýt ústavní moc.

Heiki Kujanpää, Sami Parkkinen, Heiki Huttu-Hiltunen (Finsko)
FALLING ANGELS (PADLÍ ANĎELÉ)
4 m, 2 ž

Finská hra o nemožnosti skloubit rodinný život a tvorbu. Příběh básničky Aily a básníka Lauriho se odehrává ve dvou časových rovinách, které se pak dále ještě štěpí. Centrem, pevným bodem hry je rovina současnosti, v níž Aila připravuje Lauriho životopis. Před poslední fází váhá s dokončením: tehdy přichází její dcera Helena, aby nasbírané materiály pomohla třídít – a zároveň pomohla matce vyrovnat se s problematickou životní situací, zvládnout vzpomínky a také dozvědět se něco o svém zvláštním otci. Osudy jejich rodičů tak začnou na scéně (ve zmíněné druhé rovině) ožívat. Dozvídáme se o Ailině slibné kariéře i o jejím fatálním setkání s o

dost starším Laurim. Lauri kvůli ní opouští rodinu a zcela jí převrátí život. Zatímco všichni jí tohle soužití rozmlouvají, Aila je šťastná, Lauriho miluje a je mu – byť za cenu opuštění vlastní kariéry – dokonalou chápající manželkou. Do jejich života plného úniků (z města, z reality) neustále zasahuje rodina, vydavatelé a další, kteří se snaží Ailu přesvědčit, aby nestabilního Lauriho, u nějž se silně projevuje duševní porucha, opustila. To také Aila nakonec dělá a rozvádí se s ním. Lauri zahyne při dopravní nehodě. Během celé hry se obě pásma střídají, z vyprávění se přechází do „předehrávání“, v některých pasážích matku zastupuje sama Helena, postavy vystupují z rolí, komentují, jeden herec má předepsáno více rolí (vyjma ústřední dvojice). Hra tak působí jako dokumentární pásmo o životě skutečného básníka. Je vystavena prakticky z mikrocén, nepsychologicky, spíše obrazově. Struktura hry je vlastně lyricko-epická – „vyprávěcí pasáže“ střídá velké množství Lauriho i Ailiny poezie, jejíž motivy se pak zrcadlí v celku textu. Významnou roli zde také hraje krajina a místo, kde se příběh odehrává. Hra měla premiéru v březnu 2005 v divadle Q v Helsinkách.

Hra je k dispozici v anglické i finské verzi.

Vladimir Oravsky, Kurt Peter Larsen (Švédsko)

FALLING DOWN (KLESÁNÍ)

1 m

V tomto monodramatu se slušný, inteligentní mladý muž označený jako Brácha stane obětí šikany ze strany neznámého přistěhovalce, který pracuje ve večerce v sousedství. Nikdy si ho ani nevšiml, přesto je najednou terčem jeho nenávisti, která v Bráchových neexistujících gestech vyčetla neexistující nenávist k imigrantům. Imigrant se brání neexistujícímu útlaku provokativními slovními urážkami, vyhrožováním a opovrhlivým pliváním. Brácha najednou dostal nálepkou rasisty a xenofoba, nálepkou, se kterou neměl nikdy nic společného, a nedokáže se jí jednoduše zbavit. Nakonec problému s agresivním cizincem zcela propadne. Stane se pro něj předmětem rozsáhlých úvah, které do pozadí odsouvají veškeré ostatní události, včetně vážné choroby vlastního otce.

V monologiích Brácha rozebírá všemožné aspekty západní civilizace, která se snaží smířit všechny se všemi, a proto musí neustále všichni, kdo západní civilizaci vyznávají, všemu ustupovat a vše tolerovat. Ačkoli jsou Bráchovy úvahy plné zajímavých postřehů, obratných vyjádření a cizích slov, na přímočarou primitivní agresi nočního prodávče nestačí. Inteligence, vzdělání, ani snaha o vcítění se Bráchovi nedokáže najít smíření s tím, že se stal hračkou něčí permanentní provokace. Nakonec dochází k řešení. Naplní tašku zápalnými lahvemi a vyráží do noci.

Hra je k dispozici v anglické verzi.

Jonas Hassen Khemiri (Švédsko)

INVASION (INVAZE)

3 m, 1 ž

Netradiční divadelní hra začíná už ve foyeru divadla, kde se dva mladí výrostci, Arvind a Yousef, chovají nepřístojně a obtěžují čekající diváky, v sálu poté vyrušují, až se dostanou do potyčky s herci, kteří se snaží hrát vážný divadelní kus, jehož hlavním hrdinou je bájný arabský bojovník Abulkasem. Ovládnou pódium a začnou vyprávět, jak se jméno Abulkasem, z žertu spojené s divadelní potyčkou, stalo součástí každodenního špičkování mezi středoškoly. Když se potom Arvind pokouší v baru sbalit dívku, v návalu nervozity se představí jako Abulkasem. Dívka Lara poté toto jméno použije, když chce ohromit svoje přátele, a nemůže si vzpomenout na jméno slavné arabské divadelní režisérky. Abulkasem se potom stane noční můrou na záznamníku arabského imigranta, který čeká na hovor od právníka ohledně své

žádosti o azyl. Místo toho mu neustále volá Arvind (Abulkasem), kterému Lara dala falešné číslo. Jednotlivé scény divadelního příběhu jsou prokládané parodickými diskusními vstupy, ne nepodobnými známému *Hřmění* divadla Sklep – „odborníci“ diskutují nad postavou Abulkasema, moderního teroristy, jenž ohrožuje západní svět.

Hra polemizuje s divadelními konvencemi už tím, že na začátku usadí herce mezi diváky. Herci poté své příběhy otevřeně vypráví publiku místo toho, aby je hráli. Ke stírání hranic mezi herci a publikem a k narušení divadelní iluze přispívá i časté střídání tří herců a jedné herečky v rolích různých postav. V tomto rámci otevřené komunikace mezi hercem a divákem vynáší Khemiri na povrch problematická témata, jako je kultura arabských přistěhovalců, diskriminace žen nebo terorismus, a zbavuje je nánosů předsudků a mylných představ. Navzdory závažnosti těchto témat toho autor dosahuje s lehkostí, bez patosu a s neuvěřitelnou bohatostí jazyka, který je hlavní devizou celé hry.

Hra je k dispozici v anglickém, německém a francouzském překladu.

Matjaž Župančič (Slovinsko)

VLADIMIR

3 m, 1 ž

Drama na tradičním půdorysu psychologického thrilleru. Tři mladí lidé (pár – nezaměstnaný Aleš, jeho dívka, studentka Máša a jejich kamarád, student Miki) spolu sdílejí byt. Kvůli nedostatku peněz potřebují sehnat dalšího spolubydlicího, na inzerát se přihlásí Vladimír.

Je mu pětapadesát, což Mikiho trochu zaskočí, ale Máša a hlavně Aleš jsou okouzleni. Aleš si do Vladimíra projektuje svého otce, o kterého brzy přišel, k Vladimírovi vzhlíží, zatímco Miki je čím dál tím skeptičtější. Intrikujícímu Vladimírovi, který postupně – svou péčí a starostlivostí, snahou zavést ve studentské domácnosti řád – ovládá celou domácnost, se podaří Aleše proti Mikimu poštvat a ten se nakonec stěhuje pryč. Postupně začíná být vůči němu skeptická i Máša, ale to už Vladimír Aleše drží v hrsti: zaplatil za něj totiž starý dluh.

Na konci hry konflikt exploduje ve rvačku, Vladimír, o němž Miki mezitím zjistil, že byl ve vězení, odhalí svoji brutální tvář. Aleše a Mášu zachrání náhle se zjevivší Miki, Aleš Vladimíra nakonec zabije.

Jednoduchá, koncentrovaná hra, která není sice nijak inovativní, přesto je napínavá a zdařile pracuje s ověřenými schématy. Text byl napsán v roce 1999 a v roce 2002 podle něj vznikl televizní film (autorem scénáře byl Župančič).

Text je k dispozici v anglickém překladu.

LISTY Z AURA - PONTU

2/2008

© Aura - Pont s.r.o., Praha 2008
Redakčně připravil Michal Kotrouš.

Spolupracovali:

Zuzana Augustová, Alžběta Běličová, Alena Bjačková, Pavel Dominik, Šimon Dominik, Pavel Drábek, Zuzana Ježková, Blanka Kučerová, Marta Ljubková, Petra Marková, Julek Neumann, Anna Pýchová, Jitka Sloupová, Magdalena Štulcová, Pavel Trtílek.